

Kıbrıs'ta

G Sosyalist GERÇEK

Aylık Siyasi Gazete
OCAK 2000, Yıl: 6, Sayı: 47

Fiyatı: 200,000 TL (KDV dahil)
İngiltere: 1 stg.

Dayanışma Fiyatı:
1,000,000 TL

KİMİN BARIŞI?

Yakın tarih, Ortadoğu'da halkların birbirini boğazladığı gerçeğiyle doludur. Lübnan iç savaşı, Arap-İsrail savaşı, Türkiye-Yunanistan-Kıbrıs çatışmaları, İran-Irak savaşı v.s.

Son yıllarda sanki sihirli bir el bu bölgeye uzanmış gibi, bir bir uzlaşmalar ortaya çıkıyor. Lübnan iç savaşı durduruldu. İsrail-Mısır çatışması Camp-David'de halledildi. İsrail-Filistin yakınlaşmasını belirli andlaşmalar izlemekte. Türkiye'deki Kürt Hareketi bir anda sindirildi. Apo yakalandı. İsrail-Suriye andlaşma zemini arıyor.

Ve nihayet Türk-Yunan çatışmaları ve Kıbrıs Sorunu konusunda ciddi bir iyimserlik hakim. Peki ama yakın bir geçmişe

kadar on yıllardır bir birlerini boğazlayan bölge halkları akıldandılar mı? Ortadoğu'ya neler oluyor.

Siyasetle, siyasi mücadeleyle iç içe olan kesimler bu sorulara farklı yanıtlar vermektedirler. Burjuva siyasetçiler ve onların çömezleri "savaştan bıkan ülkeler barışı seçiyor" demektedirler. Bu yaklaşım ülkemizde de "Denktaş-Klerides, Türkiye-Yunanistan barışın nimetlerini görüyorlar. O nedenle barış yapacaklar." diyebilmektedirler.

Günümüz dünyasında ABD'nin baş rol oynadığını bilen, gören herkes Ortadoğu'da ABD'nin çıkarlarına uygun bir şekillenmenin sürdüğünü de görecektir. Özellikle Kıbrıs sorunda ABD ve İngiliz Emperyalizmi adada bir uzlaşmayı dayatıp, bölgesel güçlerini perçinleyeceklerdir. Kamuoyu önünde tartışılan bu uzlaşma formülleri herkesi tatmin edecek mi?

Belli ki Yunanistan ve Klerides Rejimi bu uzlaşmadan pek mutlu olmayacaklar. Çareleri var mı? ABD ve İngiliz Emperyalistleri'nin cenderesinden bugün için kurtulmaları mümkün görünmüyor.

Açmazları çok olan Yunanistan ve Rum Burjuvazisi AB semsiyesi kartı ile Almanya-Fransa vs. AB ülkelerini soruna

dahil etme uğraşındadırlar. Yakın gelecekte ABD patentli bir Ortadoğu ve Kıbrıs görecek. Bu resim geçici bir bahar havası estirebilir. Bu geçici havayı ciğerlerine dolduran halklar düşmanın niyetini kavramazlarsa daha acımasız ve daha kapsamlı bir yıkımla yüzyüze geleceklerdir. Tarih bunun örnekleri ile doludur.

ABD patentli, geçici uzlaşma sürecinin bir de görünmeyen yüzü vardır. Bu yüzde Rusya ve Almanya-Fransa rol almışlardır. Ortadoğu'yu stratejik, ekonomik nüfus alanı olarak tescilleyen ABD'ye karşı bu güçler hep fırsat kollayacaklardır. Emperyalist dünyada her uzlaşma içinde emperyalist bir çatışmaya gebedir.

Bu genel perspektif yaşanırken ülke içinde uzlaşmanın "nimetleri" sayılmaya başlandı. "Barış, demokrasi, insan hakları, refah" vs.

Peki ama dünyanın gözü Kıbrıs'ta iken rejim tüm acımasızlığı ile işlemiyor mu? Basına yapılan saldırılar gün geçtikçe artmıyor mu? Bizzat askeri rejimin başının açtığı davalar gündemde durmuyor mu? "Yumuşama yaşanırken" rejim, bu saldırı cesaretini nereden alıyor sorusu yerinde durmuyor mu?

Başyazı

SÖMÜRGE REJİMİNİN İFLASI

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek gazetesi olarak, işçi sınıfımızın, emekçi halkımızın ve okurlarımızın yeni yılını kutlar, kurtuluş mücadelelerinde yeni yılda başarılar dileriz. Gazetemiz, yeni yıl ile birlikte dördüncü yayın yılını da geride bırakmış olacaktır. Bu süreç içerisinde gazetemize en büyük desteği sağlayan okuyucu kitlemize teşekkürü bir borç biliyoruz.

Geçtiğimiz ay, ABD emperyalistlerinin girişi ile Denktaş ve Klerides New York'ta BM gözetiminde

Dolaylı görüşmelere başlarken, T.C. de 10 Aralık tarihinde Helsinki'de toplanan AB zirvesinde, yine ABD'nin baskısıyla, AB'ne aday ülke statüsüne alındı.

Yaşanan bu gelişmelerden sonra, Ada'da bir anlaşmanın imzalanacağı ve Kıbrıs'ın AB'ne girerek barışa kavuşacağı düşüncesi ve beklentisi topluma yayıldı. 10 Aralık bazı kesimlerce milat olarak kabul edildi ve her şeyin bu tarihten sonra değiştiği söylendi. Ancak gerçekler hiç de öyle değildir. Bugün masada olan anlaşma metni var olan statükoyu yasallaştırma metnidir. Ada'yı bölen Anglo-Amerikan emperyalistleri Ada'nın bölünmüşlüğüne devamlı garanti altına alacaklardır. Yani anlaşma bir paylaşım anlaşmasıdır. T.C. egemenlerinin ellerini kollarını sallayarak Ada'dan çıkmalarını beklemek ise saflıktır. Emperyalist güçler T.C.'nin bölgedeki görevini belirlemişlerdir: Emniyeti sağlamak! "Solcularımız" T.C.'nin gitmesi ve AB'nin gelmesini de kurtuluş olarak görmekte ve göstermektedirler. Yani ustayı değiştirmekle emperyalist tahakkümden kurtulunacak, demokrasi, insan hakları, iş, ekme, refah v.s. gelecek. Ancak öyle görülüyor ki hayal kırıklığına uğrayacaklardır.

10 Aralık tarihinin sömürge rejimi için bir şey ifade etmediği açık. Önce "Avrupa Gazetesi", tam bir sömürgece olabileceği gibi, tamamen haksız ve adaletsiz bir biçimde kapatılmaktan beter bir para cezasına çarptırıldı. Bu yetmemiş gibi, dışardan gelen, yabancı bir devletin bir askeri memuru, bir generalinin emri ile, gerçekleri yazdığı için, gazetenin aleyhine 75 dava daha açıldı. Bu davalar rejimin hukuki ve siyasi olarak gerçek çürümüş, çökmüş ve iflâs etmiş yüzünü açıkça ortaya koymaktadır.

Yıllardır, ganimet, gasp, enflasyon, tefecilik ve rant ekonomisi üzerine oturtulmuş olan sömürge rejiminin ekonomisi de kendi çürümüşlüğüne altında çökmeye başlamıştır. Halkın bankalardaki Kıbrıs Lirası mevduatlarının gasbedilmesi, Rumların terkettiği taşınır-taşınmaz malların yağması ile başlayan ganimet ve gasp

(devamı 2. sayfada)

Denktaş'tan basın özgürlüğüne

Avrupa gazetesine ve yazarlarına karşı açtığı 5 davanın beşini de kazanan Denktaş (zaten kaybetmesi beklenmiyordu) tarihimizin en büyük tazminat cezası olan 120 milyar artı faizi ve artı mahkeme masrafları olarak öngörülen 10 milyar TL yi "milenyum" hediyesi olarak basın özgürlüğüne sundu.

Davaya bakan yargıçlardan Necmettin Bostancı'nın iki saat süreyle hızlı bir şekilde okuduğu ve bir kısmını İngilizce okuduğu davada, Fasil 148, Haksız Fiiller yasası madde 17'ye göre Denktaş'ı haklı, Avrupa gazetesinin haksız buldu ve beş davanın her biri için 24 milyar TL ceza kesti.

Avrupa gazetesinde yayınlanan yazılardan dolayı davacının şan ve şöhretinin zedeleniğini ve acı, elem ve ızdırıp çektiğini söyleyen yargıç iki bin yılında denktaş'ın hediyelerini gazetecilere verdi.

K.K.T.C'de demograsi ve basın özgürlüğü var diyenlere, umarsız bu dava sonucu, kendilerini sorgulamaları açısından bir sebep olur.

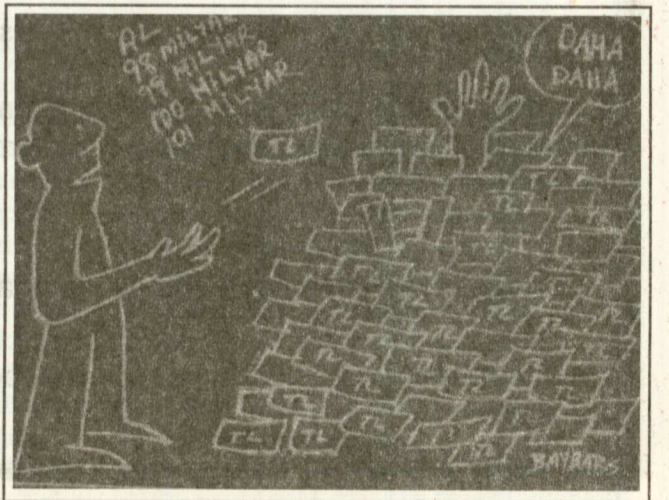
Mahkeme salonunda, dava başından bu yana hiç görmediğimiz sivil polisleri görünce cezanın ağır olacağını tahmin etmiştik. Denktaş, sevgili yargıçlarına zarar gelebileceğini düşünse gerek polisleri görev vermişti.

Ama Denktaş şunu unutmuştu. Özgürlük, demograsi ve barış isteyen basın mensupları, herhangi bir olay karşısında kendilerini kaybetmeyecek kadar aciz değillerdir. Hak görülen cezadan anlaşılıyor ki gerçekleri yazmak yada söylemek, sahtekar yada yalancılar nezninde büyük cezadır. Ama unutulmasın ki, tarih, onları çöplüğünde gerekli yeri ayıracaktır.

mahkemede bir olay oldukça dikkatimizi çekti. Davanın başlangıcından bu yana ilgili davranmayan diğer basın mensupları kararda da aynı ilgisizliklerini gösterdiler. Tükiedeki

yani evrensel gazetesi ve K.K.T.C'deki Kıbrıslı dergisi dışında hiçbir basın kuruluşumuz bu davayı izlemeye değer bulmamışlardır. Herhalde basın özgürlüğüne verilen ceza vurulan darbe onlar çok ta ilgilendirmiyordu. Onlar akşam dome hotel deki yemeği ve denktaşın vereceği ödülleri ilgilenmeyi daha demokratik daha özgür ve hatta daha barışçıl buluyorlardı.

Halkın haber alma özgürlüğünü kendi çıkarları uğruna kullanan ve gerçekleri gizlemek, örtbas etmek için egemen güçlere yağıtlanan bir gazete gazete değil gazetecide gazeteci değildir. Bir gazeteci değilde "reklamcı şarlatanlar" olarak tanımlarsa halk kim olduklarını daha iyi bilecektir, ama nerde onlardaki bu cesaret. Kim olduklarını bile söylemeyen bu gazetelerden hiçbir beklentisi yoktur insanların. Gazetecilik her şeye karşı cesaret ve yürek ister.

ÇAĞ-SEN Genel Kurulunu Yaptı

Devlet Çalışanları Sendikası (ÇAĞ-SEN) 3. Genel Kurulu gerçekleştirildi.

Genel Kurul, 11 Aralık günü Koop-Sen Lokalinde aşağıdaki gündemle toplandı:

KIBRIS TÜRK DEVLET ÇALIŞANLARI SENDİKASI (ÇAĞ - SEN)

III. Olağan Genel Kurulu

GÜNDEM

1. Açılış
2. Başkanlık Divanının Oluşturulması
3. Sendika Başkanının Konuşması
4. Konukların Konuşması
5. Yönetim Kurulu Çalışma Raporunun Okunması, Görüşülmesi ve Aklanması
6. Mali Raporun Okunması, Görüşülmesi ve Aklanması
7. Tüzük Değişikliği Önerilerinin Görüşülmesi ve Oylanması
8. Genel Kurul Karar Önerilerinin Görüşülmesi ve Oylanması
9. Sendika Başkanı ve Organlarının Seçimi
 - a) Başkan Seçimi
 - b) Yönetim Kurulu Seçimi
 - c) Denetleme Kurulu Seçimi
 - d) Disiplin Kurulu Seçimi
10. Dilek ve Temenniler
11. Kapanış

Başkanlık Divanı'nın oluşturulması ve Başkan Vekili Cemaliye Volkan'ın açılış konuşmasını okumasının ardından raporların okunması ve aklanmasına geçildi.

Sendika Yönetim Kurulu'nun Genel Kurul'a sunduğu şu Tüzük Değişiklikleri oybirliğiyle onaylandı:

TÜZÜKDEĞİŞİKLİĞİ ÖNERİLERİ

Sendikamız Yönetim Kurulu Çalışma alanını genişletmek ve "Özel Sektörde" Sendikamızın örgütlenmesinin önünü açmak ve sendikamızın çalışmalarını verimli ve ekonomik bir şekilde yürütmek amacı ile Tüzükte aşağıdaki değişikliklerin yapılmasını önermektedir. Tüzük Değişiklik Önerilerini Genel Kurulun onayına sunuyoruz.

Tüzük Değişikliği 1.

Madde: 4: Sendikamızın Faliyet Göstereceği İş Kolu Tüm "Kamu Hizmetleri" ve/veya "Özel Hizmetler" dir.

Bu madde amaçları bakımından "Kamu Hizmetleri" deyimini tüm devlet dairelerini, kamu iktisadi teşebbüslerini, katma ve döner sermayeli kamu kuruluşlarını, yerel yönetimleri anlatır. Bu yerlerde çalışan tüm kamu görevlilerini, kamu personelini ve işçileri kapsar. "Özel Hizmetler" deyimini ise Özel Sektörde memur işçi, teknisyen v.b tüm çalışanların işgördüğü işyerlerin hizmet veren çalışanları anlatır.

Gerekeçe: Özel Sektörde sendikal örgütlenmeyi sağlamak.

Tüzük Değişikliği 2.

Madde: 14 (1) Olağan Genel Kurul Toplantısı 2 yıda bir Mart veya Nisan aylarından biri içinde yapılır.

Gerekeçe: Sendikamızın genel durumu hakkındaki (Yönetim Kurulu, Denetleme Kurulu, Disiplin Kurulu) yıllık raporlarının kontrol edilmiş hesaplarının ve bilançonun her yıl sonunda hazırlanma gereğinin olması nedeniyle aynı işlemlerin seçimin olduğu yılda iki kez yapılması maddi açıdan ekonomik olmamaktadır.

Tüzük Değişikliği 3.

Madde: 15 (1) Genel Kurulun toplantı yeter sayısı, kayıtlı tüm üye ve tüm delege sayısının yarısından bir fazlasıdır. Toplantı yeter sayısının sağlanması için Genel Kurulun yapılacağı gün bir saat beklenir. Bu süre verildikten sonra Toplantı yeter sayısı aranmadan Genel Kurul Toplantısı gerçekleştirilir.

Gerekeçe: Zamanı verimli kullanmak için Toplantı yeter sayısı sağlanmadığı zaman Genel Kurul Toplantısının bir hafta sonraya ertelenmesi ve tekrar basın yolu ile duyuru yapılması sendikamızın rasyonel çalışmasını engellemekte ve ekonomik olmamaktadır.

Daha sonra başkanlık için yapılan seçimlerde tek aday olan Cemaliye Volkan Başkan seçildi.

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK ve EKİM Kültür-Sanat-Üretim MERKEZİ'nin mesajlarının da bulunduğu mesajlar okundu.

KSG ve EKİM'in mesajlarını aynen yayınlıyoruz:

Kıbrıs Türk Devlet Çalışanları Sendikası (ÇAĞ-Sen) 3. Olağan Genel Kurulu Divan Başkanlığı

İki aylık bir geçmişi bulunan Merkezimiz, Kıbrıslı Türk halkın demokrasi, barış ve özgürlük mücadelesinde gerekli olan devrimci kültürel dönüşümü gerçekleştirmeye katkı yapmak amacıyla kurulmuştur. Bu çabasında Merkezimizin, başta sendikalar olmak

üzere, tüm demokratik kitle örgütleriyle sıkı bir temas ve dayanışma içerisinde olması gerektiğine inanıyoruz. Bu anlayışla, Çağ-Sen 3. Genel Kurulu'nu en içten dostluk ve dayanışma duyguları ile kutluyoruz ve başarılar diliyoruz.

ÇAĞ-Sen'in ülkemizde vermekte olduğu demokrasi ve barış mücadelesini ve üyelerinin ve halkımızın kapitalist sömürüye karşı haklarının ve çıkarlarının korunmasında yürüttüğü kavgayı takdirle karşılıyoruz. Önümüzdeki dönemlerde, amaçlarımız doğrultusunda yürüteceğimiz faaliyetlerde ve mücadelede Çağ-Sen kitlesi ile birlikte ileriye doğru adımlar atabileceğimize inanıyoruz. Çağ-Sen'e gerek sendikal mücadelesinde, gerekse demokrasi mücadelesinde her türlü desteği vermeye ve dayanışmayı göstermeye hazırız. Çağ-Sen'e onurlu mücadelesinde başarılar diler, Genel Kurulu bir kez daha selâmlıyoruz.

**E.K.İ.M. Kültür Sanat Üretim Merkezi
Geçici Yönetim Kurulu
11 Aralık 1999**

Kıbrıs Türk Devlet Çalışanları Sendikası (ÇAĞ-Sen) 3. Olağan Genel Kurulu Divan Başkanlığı
ÇAĞ-Sen'in 3. Olağan Genel Kurulu'nu devrimci bir coşku ile selâmlar çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Üretime ve üretici güçlere sömürge rejimi tarafından her geçen gün yeni darbelerin vurulduğu Kuzey Kıbrıs'ta, sendikaların dirençle ayakta durması ve bu darbelerle karşı mücadele etmesi, halkımızın demokrasi, özgürlük ve tohumlararası barış özlemlerinin gerçekleşmesi açısından büyük bir öneme sahiptir. Demokrasi, özgürlük ve barış mücadelesinin, emekçi halkımızın örgütleri olan sendikaların, bu amaç için mücadele eden tüm diğer toplumsal kesimler ve güçlerle birlikte omuz omuza bir halk cephesi içerisinde hareket etmeleri halinde, zaferle sonuçlanacağından kuşumuz yoktur. Sendikalar, böyle bir cephenin tartışmasız motor gücüdürler.

Bu cephenin oluşmasında Çağ-Sen'e de önemli görevlerin düştüğüne inanıyoruz. Gerek böyle bir görev bilinci, gerekse kitlesinin haklarının savunulmasında üstlendiği görev bilinci içerisinde mücadele edeceğinden kuşku duymadığımız Çağ-Sen Genel Kurulu'na, yeni seçilecek olan yönetim kuruluna ve tüm üyelerine başarılar diler, saygılar sunarız.

**Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek
Yazı Kurulu
11 Aralık 1999**

Başyazı

(1. sayfadandır)

politikası, Türk Lirasının tedavüle konmasıyla başlayan enflasyon soygunu ve rant politikası bu ekonomik politikaların üzerine oturtulmuş bankaların batmasıyla artık ekonomik olarak da iflâs ettiğini göstermiştir. T.C.li dolandırıcıların, kaçakçıların ve hırsızların kara para aklamak, para kaçırmak, kaçakçılık yapmak gibi her türlü pis işlerini çevirdikleri "banka"larını tantana ile açan rejimin temsilcileri halkın dolandırılmasında bu dolandırıcılara her türlü desteği vermişlerdir ve vermektedirler. Çöküntünün altında kalacak olan her zamanki gibi emekçi halk kitleleri olacaktır.

Çözüm ve gerçek kurtuluş bu kokuşmuş, çürümüş düzeni yıkmak, parçalamak ve bu düzenin sahipleriyle birlikte onu layık olduğu çöplüğe atmak, yoksa AB'ye veya şuraya buraya yamayarak yeniden yaratma hayalleri görmek değildir.

Ayın İncileri

* Ülkemizi ziyaret eden Türk İş Başkanı Bayram Meral: " Biz her zaman KKTC'nin varlığından gurur duyarız. Varoluşumuz ve yok oluşumuz birbirine bağlıdır". dedi.

Sarı Bayram'ın KKTC aşkının bu kadar hararetle olmasının sebebi burdan da bir "okkalı kemik" elde ettiğinin göstergesi mi acaba?

* Gençlik Kurultayı ile ilgili bir köşe yazarı şöyle bir tespitte bulundu:

"150'nin üstünde katılımcı çağrıldı. Açılış ve şov kısmı bitince 50-60 kişi kaldı."

İlahi dostum amaç gençliğin sorunlarını çözmek mi yoksa şov mu? Herkes biliyor ki gençliğin göç sorununun irdeleneceği bir komisyonun kurulmasının istenmesi bile reddedildi.

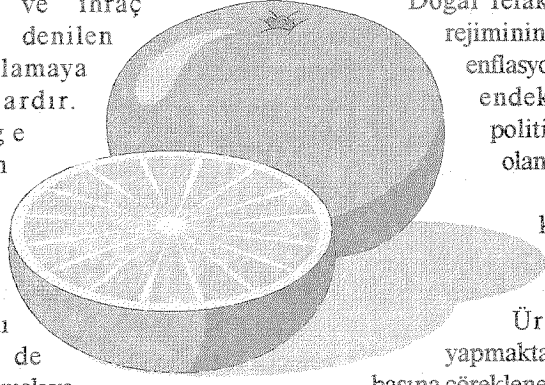
* Denктаş'ın yeni yıl mesajı "2000 yılında uzlaşma bekliyoruz" şeklinde basına yansıdı.

Denктаş bu filmi 1995 başkanlık seçimlerinde de halka seyrettirmişti. Barış nere, Denктаş nere.

Narenciye'nin son günleri

(KSG-Güzelyurt) Geçtiğimiz hafta yafa ve valencia portakal alım fiyatları Cypfruvex tarafından açıklandı. Yafaya, ihracata uygun meyve olamıdığı gerekçesiyle 50 milyon TL tek fiat, valenciaya ise, 1. sınıf 85 milyon, 2. sınıf 50 milyon ve tek fiat olarak 60 milyon TL/ton brüt alım fiyatları verildi. Bütün girdilerin dolara endekslediği ve özellikle elektrik ve mazot gibi girdilerin fiyatlarının sömürge rejimi tarafından keyfi bir şekilde hergün artırıldığı bir ekonomik ortamda narenciye üretimini sürdürmek kesinlikle olası değildir. Zaten her yıl yüzlerce dönüm narenciye kurumaya terk edilmektedir. Tür olarak grapefruit üretimi artık sonuna gelmiştir. Üretimin sürdürülebilmesi için yafa ve valencia portakalın fiyatının yaprakdan 150 dolar/ton olması gerekmektedir. Ancak sudan ve geçersiz bahanelerle ürüne fiat

verilmemektedir. İhracatçı tüccarlar ise bu fiyatların üzerine balıklama dalmışlar ve ihraç edilemez denilen yafayı toplamaya başlamışlardır. Sömürge rejiminin niyeti açıktır. Narenciye aya kta kalan kırıntı üretimin de kökünü kazımak ve toplumu tümünden T.C.'ye avuç açar asalak bir topluluk haline getirmektedir. Doğal olarak son birkaç yıldır gelen kuraklık ve bu yılki rüzgar

felaketi zaten narenciye üretimine onarılması çok güç zararlar vermiştir ve vermektedir.

Doğal felaketlerin yanına sömürge rejiminin üretimi engelleyen başta enflasyona, yüksek faize ve zamlara endeksli sömürü ve soygun politikası da eklenince üretim olanaksızlaşmaktadır.

Tüm bu gelişmeler karşısında üreticiler ve onların örgütü Kıbrıs Türk Narenciye Üreticileri Birliği ne yapmaktadır? Hiç birşey. Birlik'in başına çöreklenen UBP çetesi, Zafer Niyazi - İzzet Kombos ikilisinin yönetiminde geçtiğimiz ay düzenledikleri darbeci bir genel

kurulla da tüm muhalefeti bertaraf ederek KTNÜB'ni tamamen UBP'nin bir tekkesi haline dönüştürmüşlerdir. Bu şartlar altında KTNÜB'nin üreticinin haklarını koruması ve taleplerini dile getirmesi, sömürge rejimine karşı üretimden ve üreticiden yana yer alması mümkün değildir. Üretici ise, bu olanlara karşı mücadele etmek yerine tamamen pasifleşmiş ve bananeci bir hale dönüşmüştür. Yani sömürge rejimi, maalesef, amaçlarını gerçekleştirme yolunda emin adımlarla (!) ilerlemektedir. Üretici bir an önce uyanıp kendine gelmezse ve sorunlarına sahip çıkıp kavgasını vermezse, üretimin elden gitmesinin ötesinde, elden gitmekte olan ülkemizin, elden gitmesi için önünde hiçbir engel kalmayacaktır.

BANKALAR KRİZİ KAPİTALİZMİN KRİZİDİR

Geçtiğimiz günlerde Türkiye'de Hükümet 5 bankaya el koydu. Bu bankalar Yurtbank, Egebank, Sümerbank, Esbank ve Yaşarbanktır. Bilindiği üzere ülkemizde de bu bankaların birçoğu Kıybankacılığı adı altında faaliyetlerine başlamıştı. Bu bankaların Kıbrıs'taki açılışlarını yapan Denktas-Eroğlu "mutluluk duyduklarını" ilan etmişlerdi. Oysa bu bankaların birçoğu Türkiye ve Kuzey Kıbrıs'tan yüksek faizle topladıkları paraları Türkiye'deki kendi şirketlerine KKTC üzerinden aktardılar. Bu durum halkın parasına devlet aracılığıyla burjuva hırsızların elkoymasındır. Banka krizi ortaya çıkar çıkmaz Maliye Bakanı Bayram "telaşa gerek yok" açıklaması yaptı. Fakat bu açıklamanın da bir aldatmaca olduğu ve halkın paralarının hortumlandığı ortaya çıktı. Mevduat sahipleri

"yüksek faiz" vadeden ama aslında ana parayı da götüren bu hırsızların gücü kimden aldığını halkımız görmelidir. Mevduat sahiplerinin haklı haykırışlarına rağmen yetkililerden hiç bir açıklama çıkmadı. Kamuoyunun merak ettiği önemli bir nokta ise, bu hırsızlara yüklü para kaptıranlar arasında bir milletvekili, bir eski bakan ve işadamlarının olmasıdır. Oysa Denktas-Eroğlu-Bayram bu hırsızları ülkeye getirirken onları öve öve göklere çıkartmıştı. "Ananızdan" yatırımcı, müteşebbis isterseniz o da size bunları yollar. "Anavatandan" gelsin de varsın hırsız veya mafya olsun! Daha bir yıl önce bu halk Sembolzadeleri unutmadı. Trilyonları alıp giden TC'li burjuvaziye kim ne Yaptı?

Kıbrıs'tan Kısa...Kısa...

Eroğlu figüranlığa razı

Hatırlanacağı üzere Eroğlu Londra'da bir beyanatında "ucunda ölüm bile olsa adayım" demişti. Nisan'daki başkanlık seçimleri yaklaştı. Seçimler "ertelendi-erteleniyor" söylemlerine Denktas karşı çıkarak "seçimler zamanında yapılacak" dedi.

Helsinki zirvesi ile birlikte Kıbrıs'ta da bir "çözüm süreci" işletilmeye çalışılıyor. Şöyle veya böyle bu süreç işleyecek. Türkiye 1974 yılında ele geçirdiği "altın madalyonu" bir gün geri vereceğini biliyor. Nitekim Helsinki adaylık sürecinde madalyonun yarısını kesip emperyalizme uzatmıştır. Öteki yarısı daha TC'nin boynundadır. Bu kalan yarısı da kesin adaylık sürecinin sonunda verecektir.

İşte bu gelişmeler yaşanırken arkası sıvazlanan bir Eroğlu görmüştük. Bu manzara Denktas'a "uslu ol" mesajıydı. Denktas bu mesajı aldı. Şimdi sırada Eroğlu'na geldi. "Aday ol ama sahnede 2. sınıf role hazır ol" denmektedir. Eroğlu içteki talanın tathı cazibesi ile bu role razı olmak zorundadır. T.C. Denktas'ı gözden çıkarmayı hiç düşünmez. Bu Denktas'ın zeki, kahraman, bilgili oluşundan değil, bilakis verilen ev ödevini yıllardır halkına rağmen "iyi" yaptığı içindir.

Anketlere bakıp Eroğlu'na şans verenler TC'nin ülkemizde hükmetme gücünü kavrayamamışlar demektir. Yoksa Denktas boşuna "Türkiye'nin istemediği kişi başkan olamaz" dememişti.

Sıra 3. ve 4. sınıf rollerde. Bu roller de en kısa zamanda dolacaktır. Bu sahnenin dışında halkın kürsüsünde kim veya kimler olacaktır. Yakında göreceğiz.

BÜTÇE ONAYLANDI

Mecliste uzun tartışmalardan sonra en nihayet devlet bütçesi oy çokluğuyla meclisten geçti. UBP-TKP Hükümeti'nin hazırlayıp meclisten geçirdiği bütçe muhalefet tarafından hemen hemen her aşamasında eleştirildi.

Geçtiğimiz yılın bütçesi ve hükümet uygulamaları ortada iken bu yılın bütçesini anlamak zor değildir. Hükümet hayali kalkınma hızları yaratmakta, hayali yatırımlar yaratmakta devam ediyor.

Gerçek olan mevcut bütçenin yaratılabilmesi için dış ve iç borçlanma ön plandadır. İkinci büyük kalem ise direkt ve dolaylı vergilerle oluşturulmaktadır.

Devlet bu oluşturduğu bütçe ile neler yapıyor? sorusu çok önemlidir. Bu bütçe memur maaşları artı "yatırım teşvikleri" adı altında bir avuç vurguncuya gider. İşçiler, üreticiler bu bütçeden bir kuruş elde etmezler. Kamu görevlilerine verilenler ise yüksek ve sık zamlarla geri alınırlar.

Bu tablo içinde TL'nin değer kayıplarını da hesaba katarsak 2000 yılı bütçesinin emekçilere olumlu bir katkı yapmayacağı ortadadır. Ayrıcalıklar, teşvikler yılı yine yaşanacaktır. Halksa yine şikayet edecektir.

GENÇLİK KURULTAYINDA BİLDİK SAFSATALAR YAŞANDI

2. Gençlik Kurultayı Gençlik ve Spor Bakanlığının himayesinde gerçekleşti. Siyasilerin bol bol pembe tablo çizip nutuk attıkları kurultayda gençlik adına somut elle tutulur bir sonuç çıkmadı. Bütün devlet icalinin boy gösterdiği kurultayda bol bol sovenist, gerici sloganlar öne çıktı. "gençle bizim geleceğimiz" gibi hamasi nutuklar dışında gençlerin sorunları ve sesleri komitelerde söylendiği yerde kaldı. Kurultayda geleneksel politikaları savunan tüm siyasiler bu politikaların gençleri ülkelerinden kopardığını, mevzilerde bunalıma sürüklediğini,

okullarda gençliği körelttiğini bilmiyorlar mı? Tabii ki biliyorlar. Çünkü bu sistemi yaratıp ayakta tutan onlardır. Gençlerin gölgede kaldığı bu kurultay ülkemiz gençliğine hiç birşey veremez. Daha bir yıl önce gençlerin üniversite harçları eylemini şiddet kullanarak bastıran bu zihniyet bit yıl sonra gençlerle alay ediyor. Gençlik halkın en dinamik kesimlerinden biri olarak kendi sorunlarına, halkın sorunlarına, ülkenin sorunlarına sahip çıkmak istiyorsa burjuva politikacıların çemberinden çıkmalıdır.

KIBRISLI BARIŞSEVER VE İLERİCİLERİN BİRLİK ÇABALARI

Bilindiği gibi, Kıbrıs'taki Türk ve Rum ilericiler, 1958 yılındaki TMT'nin birinci tedhiş dalgası ile ortak sınıfsal örgütlerden ayrılmak zorunda kalmışlardı. 1974'den sonra ilk kez, 1989 yılı sonunda "Bağımsız ve Federal Kıbrıs için Temas Grubu" çatısı altında biraraya gelen ilerici Kıbrıslılar, 1990 yılında Kıbrıs Türk yönetiminin koyduğu temas yasakları yüzünden çalışmalarını sürdürememişlerdi.

1997 yılında

ABD destekli "Uyuşmazlıkların Çözümü" gruplarının 1993 yılında hız kazanan çalışmaları sırasında yeniden ileriye iletilen iki toplumdaki demokrat ve barışsever insanların temas ve yakınlaşması, yabancı bir ülke büyükelçiliğinin bir katkısı olmadan ve onlardan bağımsız olarak Kıbrıslı ilericilerin yeniden bir araya gelmeleri fikrini tekrar geliştirmişti. 1 Eylül 1997 tarihinde 19 Kıbrıslı Rum ve 32 Kıbrıslı Türk, toplam 51 solcu kurum ve kuruluş bir araya gelerek "Barış için Ortak Deklerasyon" başlıklı bir bildiri yayımladılar. (Bkz. Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Eylül 1997, Sayı:20)

Bu bildiri, 1 Eylül 1997 tarihinde yine Ledra Palas Oteli'nde bir araya gelen 7 Kıbrıslı Türk ve 9 Kıbrıslı Rum sendikasının AB'nin girişimiyle oluşturdukları "Kıbrıs Sendikalar Hareketi"nin yayımladığı ortak bildiriyi izlemekteydi.

1 Eylül Barış Bildirisini imzalayan barışsever örgütlerin bir kısmının girişimi ile 29 Kasım 1997 günü yine Lidra Palas Oteli bahçesinde bir "Barış Şenliği" düzenlendi. Bu etkinliğe, Rum kesiminden İhsan Ali Vakfı dışında aynı örgütler katılırken, Türk kesiminden sadece 13 örgüt katılmış, CTP eğilimli kuruluşlar, yani toplam 19 kuruluş bu kez katılmayı tercih etmişlerdi.

3500'e yakın Kıbrıslı Türk ve Rum'un biraraya geldiği bu ortak şenlikte Kıbrıslılar, "Savaş değil, barış içinde ortak bir ülke istiyoruz" talebini yükseltmişlerdi. Şenliği düzenleyen örgütler, Rumca ve Türkçe olarak hazırlanan ortak bir bildiri ile de bu taleplerini her iki kamuoyuna açıklamışlardı. (Bkz. KSG, Aralık 1997, Sayı:23)

1998 yılında

1 Eylül 1998'deki Dünya Barış Günü'nü kutlamak amacıyla bir araya gelen 20 Kıbrıs Türk örgütü, önce 27 Ağustos'ta bir kokteyl vermiş, 1 Eylül gecesi de Lefkoşa'daki Atatürk Stadyumunda bir Barış Şöleni, 3 Eylül akşamı da bir açık oturum düzenlemişlerdi. (Bkz. KSG, Ekim 1998, Sayı:33)

Rum kesiminde faaliyet gösteren barışsever 19 örgüt tarafından oluşturulmuş bulunan "Şovenizme Karşı Barış ve Yeniden Birleşme Forumu", Kıbrıslı Türk barışseverlerin şenliğine bir selamlama mesajı göndermiş ve onları 23 Eylül günü yapılacak benzeri bir etkinliğe davet etmişlerdi. Ama Kıbrıs Türk liderliğinin toplumlararası temaslara koyduğu yasaklar yüzünden bu buluşma gerçekleşemedi.

1999 yılında

Türk ve Rum toplumlarının bir araya gelmesi ve her türlü işbirliğinden yana olan Kıbrıslı barışsever ve ilerici örgütler, 3 Ocak 1999 günü Pile'de yeniden buluştular. 250

kadar Rum ve Türk barışseverin katıldığı eğlenceye örgütler, kendi hazırladıkları yiyecekleri getirmişler ve yeni yılda şovenizme inat, birlikte eğlenerek, müzik eşliğinde şarkılar söylemişlerdi. Bu etkinliğe Rum kesiminden 19 kitle örgütünün

oluşturduğu "Şovenizm ve Savaşa Karşı Forum", Türk tarafından da henüz aralarında kalıcı bir örgüt oluşturamayan 11 örgüt katılmıştı. (Bkz. KSG, Şubat 1999, Sayı:37)

BM Günü nedeniyle 24 Ekim 1999 günü Lidra Palas Oteli bahçesinde yeniden

H. Karlıdağ

bir araya gelme olanağını yakalayan Kıbrıslı Türk ve Rum örgütler, bir panel düzenleme fikrini geliştirdiler ve 4 Aralık 1999 günü Pile'de toplandılar.

Kıbrıslı Türk ve Rum ilericiler Pile'de Buluştu

4 Aralık 1999 Cumartesi günü, yaklaşık 70 kadar Kıbrıslı Türk ve Rum ilerici, ara bölgede bulunan karma Pile köyünde bir araya gelerek "Kıbrıs Sorunundaki Son Gelişmeler ve Kitlelerin Rolü" konusunu tartıştılar. Uzun bir aradan sonra yapılan ilk toplantı olması nedeniyle konuşmacılar, daha çok genellemeler yaptılar ve özel konular üzerinde ayrıntılara gidilmedi.

Doros Mihail'in açış konuşmasından sonra ilk sözü alan Eleni Mavru (AKEL Yeniden Yakınlaşma Bürosu Başkanı), New York'taki görüşmelere paralel olarak Pile'de yapılan bu toplantının Kıbrıs halkının mücadelesine bir katkı

sağlaması dileğinde bulundu. Konuşmacı, New York'ta Kleridis ile Denktas arasında yapılmakta olan görüşmelerden ümitsiz olduklarını, daha çok Helsinki Zirvesi öncesinde Türkiye'ye AB üye adaylığını vermek için gerekçe hazırlandığını vurguladı. Kıbrıs'ta yaşayan Rum ve Türk toplumlarını yakınlaştırmak gerektiğine değinen Mavru, bu görevin zor olduğunu söyledi ve dezenformasyona karşı diyalog kapılarının açık kalmasının önemine dikkat çekti. Eleni Mavru, AKEL'in Kıbrıslı Rum ve Türk partilerinin 1991 yılında yapılan toplantısına sunduğu yakınlaşma önerilerinin Şubat 1999'da Londra'da yapılan Kıbrıs, Yunistan

ve Türkiye ilerici partilerinin buluşmasında yeniden düzenlendiğini ve 2 Ocak 2000'de Ledra Palas Oteli bahçesinde ortak bir etkinliğin planlanmış olduğunu duyurdu. AKEL'in temsilcisi, yabancı asker ve yerleşiklerin adayı terkedecekleri, adanın bağımsızlık, egemenlik ve toprak bütünlüğünün yeniden sağlanacağı ve bütün Kıbrıslıların insan hakları ile siyasal haklarına saygı gösterileceği bir Kıbrıs için mücadelelerini sürdüreceklerini vurguladı.

CTP Gençlik Kolları adına konuşan Erbay Akansoy ise, yaptığı konuşmada Kıbrıslı Türklerin ayrı kimliklerini ve güvenliklerini güvence altına alacak; toplumların ayrı kültürel, dinsel ve sosyal kimliklerinin korunacağı bir çözümde yana olduklarını söyledi. Kıbrıs sorununun çözümü ile birlikte Kıbrıs'ın AB'ye girişinin daha iyi olacağını belirten konuşmacı, federal Kıbrıs Cumhuriyetinde egemenliğin ortak olmasını ve Türkiye, ya da Yunanistan'a bağlanmanın yasaklanmasını istedi.

İlk sunulan iki yazılı konuşmanın ardından başlayan toplantının ikinci bölümünde, yazılı veya sözlü olarak görüş bildirmek için 15 kişi adını yazdırdı. Sırasıyla şu örgütlerin temsilcileri söz alarak, şu görüşleri aktardılar:

Kıbrıs Türk Barış Derneği'nden Adil Nami, İşçi Demokrasisi'nden Dafnos (New York'ta görüşenler halkın çıkarlarını savunmuyorsa, onların konuştukları konulara burada hiç değinmemeliyiz. Kıbrıs'ta S-300'leri desteklemiş olanlar, yakınlaşmadan söz edemezler), Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek temsilcisi Mustafa (bu sayımızda tam metin olarak verilmiştir), EDON'dan Katerina (Biz yakınlaşma sorununu çözmeyeceğiz, ancak buna yardımcı olacağız. Ulaşılabilecek anlaşma herkes için adil olmalı ve insanların temasını teşvik etmelidir), Yurtsever Birlik Hareketi'nden İzzet (Kıbrıslı Türkler olarak kuzeyde azınlığa düştük. Kıbrıs sorununun hallinde federal çözüm ideal olan değil, ama mümkün olan çözüm şeklidir.) Kıbrıs Barış Konseyi'nden Dinos, DAÜ-SEN'den Mustafa (iki toplumun ayrılığı ardındaki tehlikeleri biliyoruz. O nedenle "tek ada, tek Kıbrıs ve tek Kıbrıslılık" diyoruz.), Savaş ve Milliyetçiliğe Karşı Platform'dan Patrikios (New York'taki liderler Kıbrıs'taki iki egemen sınıfın çıkarlarını temsil etmektedirler ve bu çıkarlar birbirine terstir. Bizim kitleleri harekete geçirmemiz gerekir. Çünkü kitlelerin ortak noktaları, liderliklerin ortak noktalarından çok daha fazladır. Bu tür ortak toplantılar sürdürülürse, gelecekte de ümitli olabiliriz.), Doros Mihail (Kıbrıs sorunda anlaşmaya varılması demek, sorunun çözülmesi demek değildir. Kıbrıs'ta anlaşmaya varılsa bile, sorunların çözümü için kitlelere ihtiyaç duyulacaktır. Çözümlemeyen sorunlar, daha büyük

(devamı 5'te)

Ortak Açıklama

Kıbrıs Sorununa çözüm bulmak amacıyla, Bay Denktas ve Bay Kleridis 3 Aralık tarihinde tekrar toplumlararası görüşmeler sürecini başlatıyorlar. Tüm dünyanın da izlediği gibi bu girişim, barış talep eden Kıbrıs halkının baskısıyla değil, yine ABD'nin, İngiltere'nin ve AB'nin baskısıyla gerçekleştiriliyor.

Halkın etnik temelde bölünmesinden ve sonuçta Ada'nın da ikiye bölünmesinden, yani Kıbrıs sorunundan sorumlu olan milliyetçi, şovenist, ırkçı ve gerici ideolojilerin Kıbrıslı Türk ve Rum temsilcileri, dış güçler tarafından belirlenen plânlar temelinde Kıbrıs sorununu çözmeye çalışmaktadırlar! Bunları besleyen, destekleyen, manipüle eden ve koruyan ve Ada üzerinde kendi özel çıkarlar besleyen bu dış güçler de görüşme masasına arabulucular olarak oturmaktadırlar. İnanılmaz zorluklar yaşamış olan, yaşamlarını, yakınlarını, evlerini ve mülklerini kaybetmiş olan ve Kıbrıs sorununun esas kurbanları ve ilgili tarafı olan Kıbrıs halkı bu görüşme sürecine katılamamaktadır. Yani, onların istekleri, arzuları ve gelecekleri görüşme masasında temsil edilmemektedir. Ne yazık ki, Kıbrıslı Türk ve Rum, Kıbrıs halkı uzlaşma ve barış için olan taleplerini egemen sınıflara empoze edememişlerdir. Dolayısıyla bu son görüşme insiyatifi de diğerlerinde olduğu gibi, Kıbrıs halkının baskısının sonucu değildir.

O zaman, halkın, yani, esas ilgilinin dışlandığı, fakat çatışan çıkarları olan bu kadar çok tarafın yer aldığı bir görüşmede anlaşmaya varmak olası mıdır? Bir anlaşmaya ulaşılsa bile, bunu kalıcı bir toplumlararası barışa dönüştürmek olası mıdır?

Soruna barışçı bir çözüm getirebilmek için,

1. Ülkemizi ve halkımızı bölen tüm sınırlar, duvarlar, ayırıcı hatlar, barikatlar kaldırılmalı ve tek ortak vatan yeniden kurulmalıdır.
2. Evrensel insan hakları tüm yurttaşlar için uygulanmalı ve her yurttaş eşit haklara sahip olmalıdır.
3. Tüm yurttaşlar özgürce dolaşım, yerleşim ve mülk edinme hakkına sahip olmalıdır.
4. Tüm yurttaşların güvenliği devlet tarafından garanti edilmelidir. Tarihsel gerçekler göstermiştir ki, yurttaşların güvenliği dış garantör güçlerce sağlanamaz. Dolayısıyla tüm yabancı askeri güçler, İngiliz Üsler'i dahil, Ada'yı terketmelidirler, yerel askeri ve yarı askeri güçler dağıtılıp Ada'da tam bir askersizleştirme ve silâhsızlanma sağlanmalıdır. Garanti Anlaşmaları lağvedilmelidir.
5. Her yurttaş örgütlenme, konuşma, kültürel, dini, siyasî faaliyetlerde bulunma özgürlükleri gibi (halk arasında düşmanlık ve kin kusan milliyetçi ve şovenist politikalar hariç) tüm demokratik hak ve özgürlüklere sahip olmalıdır.

Bu talepleri içermeyen bir anlaşma var olan statükonun yasallaşması anlamına gelmektedir, ki bu da, barışçı bir çözüm getirmeyecektir. Ada bölünmüş olarak kalacaktır ve her zaman çatışma tehlikesi varlığını koruyacaktır. Kıbrıs sorununun ana yönü Ada'nın ve halkın bölünmesidir ve emperyalist güçler ve onların yerli uzantıları sorunu bunun için yaratmışlardır. Dolayısıyla da Ada'nın bölünmüş olarak kalmasını temin edeceklerdir. Bunu ancak Kıbrıs halkının irade gücü önleyecektir.

4 Aralık 1999

EKİM Kültür-Sanat-Üretim MERKEZİ

Yönetim Kurulu

Kıbrıs'ta Sosyalist

GERÇEK

Yazı Kurulu

Kıbrıslı Türk ve Rum ilericiler Pile'de Buluştu

(5'ten devam)

çatışmalara yol açabilir. Yaptığımız bu ilk toplantıyı diğerlerinin izlemesini diliyorum.), Sol Kanat'tan Dinos (Bugün adanın taksimi bir gerçekliktir. Bazıları taksimi önceleri kabul etmek istememişti. Kıbrıs'ta sorun Türk ve Rum burjuvazilerinin elindedir, halk kitlelerinin değil. Adada Türk askerinin üstünlüğü vardır. Kıbrıs işçi sınıfı açısından, toplumlar arasında herhangi bir sorun yoktur. Her iki tarafın sol partileri, yani Rum tarafında AKEL ve EDEK, Türk tarafında CTP ve TKP burjuva hükümetlerinde yer aldılar ve onlarla uzlaştılar. Yakınlaşmadan söz ederler, ama

KARİKATÜR: ERDİNÇ İLKERLİ

burjuvazileri ile bağlarını koparmadılar. Güneydeki S-300 örneği ve Ortak Savunma Doktrini, karşılıklı güveni sarsmıştır. Aynı şekilde kuzeyde de entegrasyon politikası benzer etkiyi yapmıştır. Kıbrıs'ta burjuva politikalarına umut bağlandığı sürece çözüm olamaz. İşçi sınıfının örgütleri öne geçmeli ve ortak bir program oluşturulmalıdır. Lidra Palas ve Pile'de yapılan toplantıların katkısı az oluyor. Kıbrıs'ta çözüm, gençlik ve halk kitlelerinin politikayı ele alması ve Türkiye

ve Yunanistan'daki işçi sınıflarının katkısıyla olasıdır.), Naci Talat Vakfı'ndan Özdil, Kostis Ahniotis (Federal ve iki bölgeyi şekli, mümkün değil, doğru çözüm olarak görülmemelidir. Önümüzde yakın bir çözüm görmekteyim, uzun bir süre daha mücadele etmeliyiz. Kıbrıs sorununu iki toplumu da kavrayacak yeniden formüle etmeliyiz. Bu

farklı çözümlerden yana olup, adayı kendi denetimleri altında tutmak istiyorlar. Üzerinde anlaşılacak çözümün adı ne olursa olsun, aynı çatı altında da yaşayabiliriz, ama yine

mücadeleye daha fazla katılması gerektiğini vurguladı. Kıbrıs'ın gerçek anlamda bütünleşmesini sağlayacak koşulların güvence altına alınmasından yana olduklarını söyleyen Eleni Mavru, federasyonun

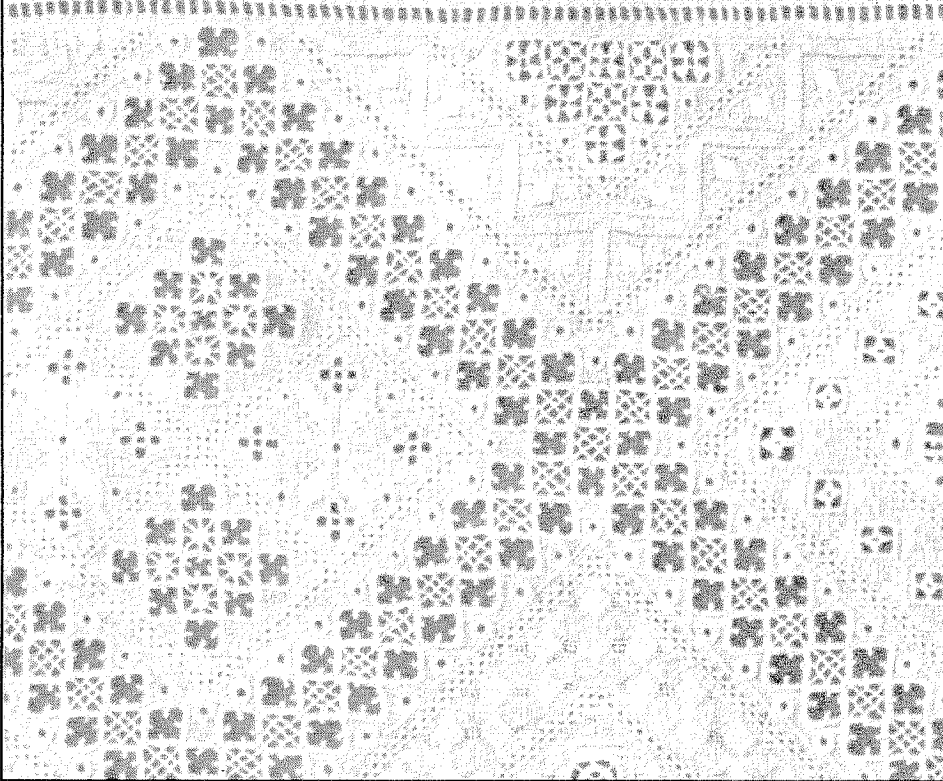

1997'de düzenlenen 'BARIS FESTİVAL'ından bir görüntü

★ KIVILCIM YAYINLAR No: 5

KIBRIS TÜRK KÜLTÜRÜ ÜZERİNE YAZILAR

AHMET AN

birbirimizi öldürebiliriz. Tek umut, kitlelerdir. Onları bir araya getirmeli, birlikte iş yapmalı ve karşılıklı güven kurulmalıdır. Kendi taraflarımızda, kendi milliyetçi ve şoven güçlerimize karşı savaşıyoruz. Silahsızlanmayı da hiçbir önkoşul olmadan savunmalıyız. İşçi Demokrasisi'nden Kıryakos (Bugünkü toplantımıza katılanlardan bazıları, milliyetçi mitinglere de katılmayı desteklemişlerdi. AB üyeliği, Kıbrıs Türklerine karşıdır).

Verilen aradan sonra tekrar söz alan CTP Gençlik Kolları temsilcisi, güven artırıcı önlemlerin uygulanmasını ve gelecek toplantıların daha geniş katılımıyla yapılmasını istedi. AKEL temsilcisi de, yakın bir çözümden umutlu olmadığını, yakınlaşma çabalarının sürdürülmesi ve halkın bu

çalışacak tarihsel ve tek çözüm çerçevesi olduğunu belirtti.

Son konuşmayı yapan Doros, toplantının başarılı geçtiğini söyleyerek, konuşmaların İngilizce yapılması yüzünden bazı arkadaşların zorlandığını ve gelecek toplantıların iki dilde yapılması için çaba gösterilmesini istedi. Bir sonraki toplantıda tartışmaların belli bir konu üzerinde odaklanmasına çalışılacağını söyleyen Doros, Ocak ayında yapılacak yeni yıl kutlamasının daha geniş katılımıyla yapılacağını duyurarak, toplantıyı kapattı.

Her iki kesimden Kıbrıslı ilericiler, daha sonra, toplantı salonuna girişte satın aldıkları biletler karşılığında, aynı yerde yapılan küçük bir kokteyl partisine katıldılar ve karşılıklı sohbet ettiler.

Kıvılcım Yayınları

No: 1

Kıbrıs Sorunu

No: 2

İnternetin Ağında

No: 3

Bir Önceliğin Ne Önemi
Var Ki?

No: 4

Kıbrıs Sorunu
(Geliştirilmiş 2. baskı)

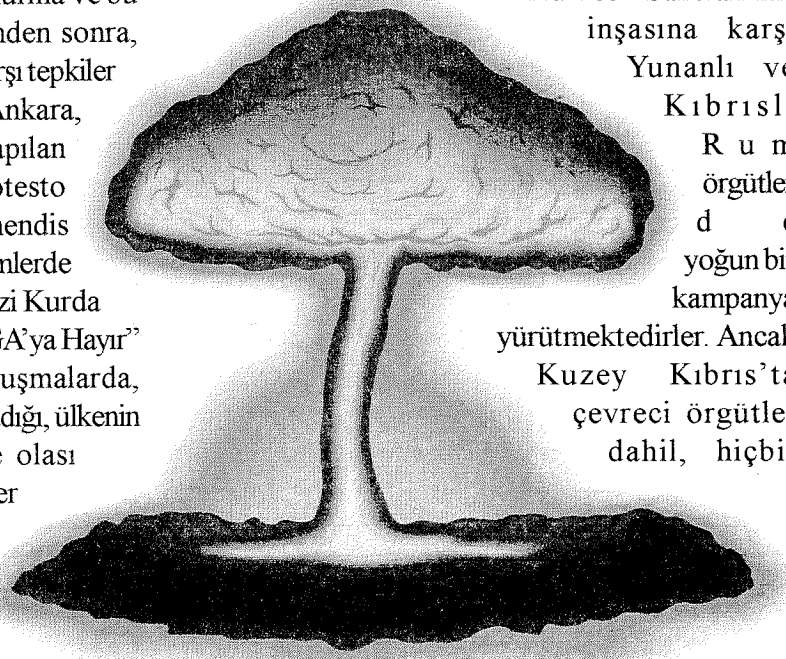
No: 5

Kıbrıs Türk Kültürü
Üzerine YazılarTüm
Kitapçılarda

Nükleer santrala protesto

T.C. egemenlerinin Türkiye'nin güneyinde Akdeniz kıyısında, Akkuyu'da nükleer santral kurma ve bu amaçla ihale açma kararını vermelerinden sonra, ülkenin her tarafından nükleer santrala karşı tepkiler yükselmeye başladı. Geçtiğimiz hafta Ankara, İstanbul, Eskişehir ve Antalya'da yapılan kitlesel eylemlerle T.C. hükümeti protesto edildi. Siyasi partiler, sendikalar, mühendis odaları ve kitle örgütlerinin katıldığı eylemlerde "Nükleer Enerjiye Hayır", "Geleceğimizi Kurda Kuşa Yem Etmeyeceğiz", "MAI'ye-MİGA'ya Hayır" gibi pankartlar taşındı. Yapılan konuşmalarda, Türkiye'nin nükleer santrala ihtiyacı olmadığı, ülkenin deprem kuşağında olması nedeniyle olası tehlikelerin varlığı, dünyada artık nükleer santral inşasından vazgeçildiği, var olanların da teker teker sökülmeğe başladığı, uluslararası emperyalist tekellerin Türkiye'yi nükleer çöplüğe çevireceği ve Türkiye'nin enerji yönünden tamamen bunlara bağımlı olacağı vurgulandı. Bergama'dan Ankara'ya gelip, Enerji Bakanlığı önünde protesto eylemi yapan göstericilerden 30 kadarı polis tarafından gözaltına alındı. Yalnız Türkiye'yi değil, Yunanistan ve Kıbrıs'ı da

tehdit

altında tutacak olan Akkuyu Nükleer Santrali'nin inşasına karşı Yunanlı ve Kıbrıslı Rum örgütler de yoğun bir kampanya yürütmektedirler. Ancak Kuzey Kıbrıs'ta çevreci örgütler dahil, hiçbir

örgüt, kurum v.s. nükleer

santrala karşı herhangi bir tavır ortaya koymamıştır. Hiç kuşkusuz, Kuzey Kıbrıs'ın hemen kuzeyinde yer alan Akkuyu'daki santral, Kuzey Kıbrıs'ı da birinci halkada tehdit altında tutmaktadır.

RUS ASKERİ GROZNI'DE

Kafkas petrolü üzerinde yürütülen kanlı paylaşım kavgasında, Rus askeri güçler Çeçen gerillaların son direniş noktası olarak kalan başkent Grozni'yi kuşattılar. Rus komutanlığın açıklamalarına göre, üç aşamada yürütülen Grozni harekâtının birinci aşamasında kent havadan ve karadan bombalandı. İkinci aşamada, Rusya'ya sadık Çeçen milislerin kent merkezini ele geçirmesi ve üçüncü aşamada Rus askeri birliklerinin kente yayılarak Çeçen direnişini kırması ve gerillaları imha etmesi öngörülmektedir. Geline aşamada ise, Rusya'ya bağlı Çeçen milislerin Rus zırhlı ve topçu desteğiyle kent merkezine ulaştığı bildirildi. Ancak kent içerisinde şiddetli çarpışmaların sürdüğü ve Rusların kentin kontrolünü henüz daha ellerine geçirmedikleri, her iki taraftan da kayıpların artarak sürdüğü bildirildi.

Basın davaları

Devlet terörünün aynası

Başta askeri güçler olmak üzere, Denktaş ve ekibi demokratik basını susturmak için saldırılarını yoğunlaştırdılar. Denktaş'ın Avrupa Gazetesi ve yazarlarına karşı açtığı milyarlık davalar sonuçlanmadan, askeri güçler milyarlarca liralık davalarını sıraya koydular. Avrupa Gazetesi ve yazarlarına karşı yürütülen bu sindirme kampanyası hem sivil hem de askeri mahkemelerde sürecektir. Bu yaklaşım bir kuşatmadır.

Avrupa Gazetesine karşı açılan davalarda YBH Genel Sekreteri İzzet İzcan da dava edilenler arasında. Bu duruma tepki gösteren demokrat kamuoyu yanında bizzat basının içinde bulunan sözde gazeteciler hiç bir tepki koymamışlar, hatta Denktaş'ın resepsiyonuna katılıp sus pus olmuşlardır.

Yıllardır ülkemizde demokratik, ilerici basına ve yazarlara karşı planlı bir saldırı ve kampanya yürütülmektedir. Bu saldırı bazen cinayete kadar (Kutlu Adalı gibi) gitmektedir.

TC'nin ülkemize atadığı ve iç kolluk kuvvetlerini yöneten bir komutanın bu ülkenin demokrasisine ve insan haklarına saldırısı Kuzey Kıbrıs'ın gerçek yüzünü ortaya koymaktadır.

Kurşunla, tehditle, mahkemelerle halk susturulmak isteniyor. Son olarak Denktaş Avrupa Gazetesi aleyhine açtığı davadan mahkeme gazeteyi 120 milyar TL. ödemeye mahkum etti. Burjuvazinin adaleti de bu.

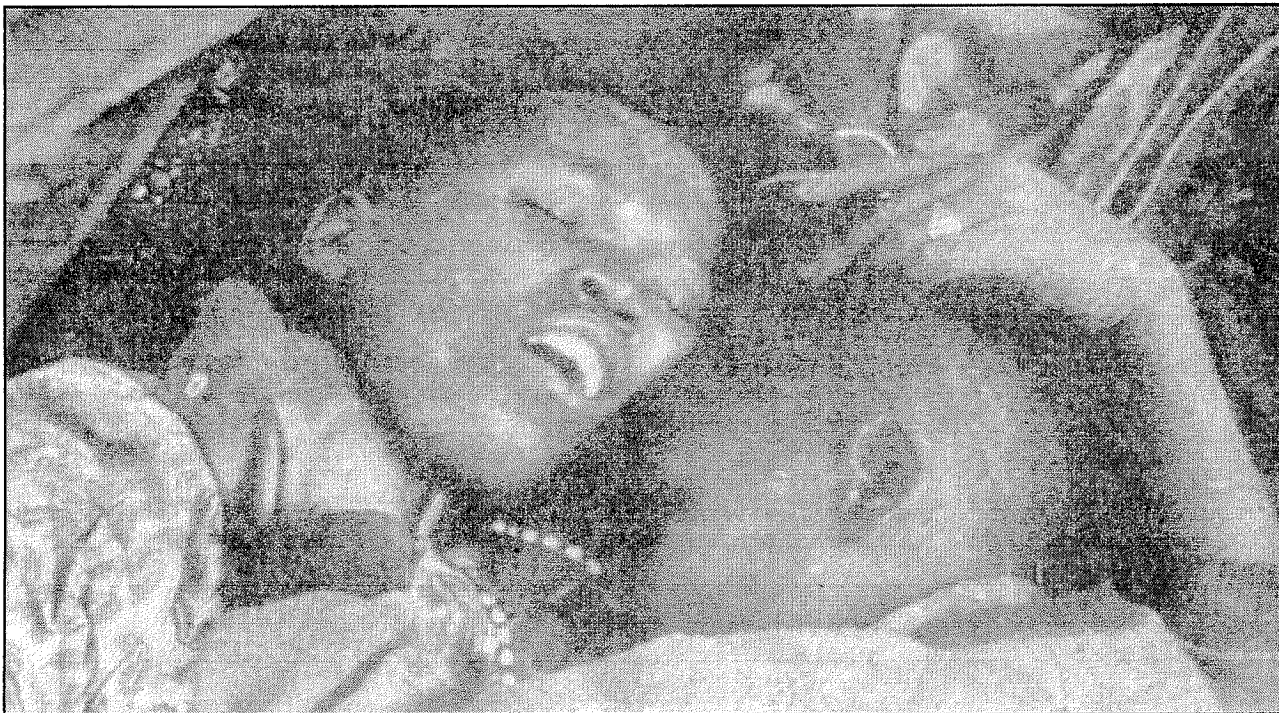
Sosyalist Gerçek Gazetesi çalışanları olarak bizler Denktaş'ın ve onun düzeninin yarattığı bu pervasız saldırılara karşı Avrupa Gazetesi'nin yanında olduğumuzu ilan eder, herkesi dayanışmaya çağırırız.

RUANDA'DA SOYKIRIMIN SUÇLUSU: ABD VE BM

Nisan-Temmuz 1994 tarihleri arasında ABD ve Fransız emperyalizmi tarafından körüklenen Ruanda'daki kabile savaşları yüzyılın en büyük katliamlarından biriyle sonuçlanmış ve yaklaşık bir milyon insan vahşice öldürülmüştü. Ülkede iktidarda bulunan Hutu kabilesinin mensupları Tutsi kabilesine karşı soykırıma girişmiş, ancak Tutsilerin desteklediği Ruanda Yurtsever Cephesi iktidarı devirip yönetimi ele geçirdikten sonra soykırım durdurulabilmiştir.

BM bünyesinde oluşturulan ve Ruanda soykırımını soruşturmakla görevlendirilen özel soruşturma komisyonu, çalışmalarını tamamlayarak raporunu hazırladı. Raporda, ABD ve BM soykırım karşısında

hiçbirşey yapmamak ve seyirci kalmakla suçlandı. O dönemde BM Genel Sekreteri olan Butros Gali ve Barış Koruma Bölüm Şefi olan şimdiki Genel Sekreter Kofi Annan yaklaşan soykırım tehlikesi karşısında zayıf ve kaçamak kararlar almakla, ABD'nin o dönemdeki Güvenlik Konseyi'ndeki temsilcisi Madeleine Albright da Güvenlik Konseyi'nde soykırımı önleyici kararların çıkmasını bilinçli olarak engellemekle suçlandılar. Raporda BM Güvenlik Konseyi'nin soykırım başladığında ülkedeki Barış Gücü personelinin sayısını 2500'den yüzlere indirdiği, soykırım bittiğinde 5500'e çıkardığı belirtildi. Komisyon başkanı Ingvar Carlsson, ayrıca, komisyon çalışmaları boyunca ABD yetkililerinin kendileri ile görüşmekten kaçındığını ve kendilerine ABD tarafından hiçbir belge verilmediğini vurguladı.

Susurluk ve Kontrgerilla Gerçeği

9

EVRENSEL BASIM YAYIN

Semih HİÇYILMAZ

ÖZEL ÖRGÜTLENMELER

Görüldüğü gibi, sermaye iktidarının devamı için kurulan ilişkiler, yapılan örgütlenmeler en ücra köşelere dek yayılmış. Düzen muhaliflerine ve sermayeyle çelişen herkese, her şeye karşı sürdürülen bu mücadelede başvulacak yöntem, yapılacak işe bağlı olarak bir dizi özel örgütlenmeler de yer alıyor. Kontrgerilla talimnameleri, bu savaşın nasıl ve kimler tarafından sürdürüleceğini en ufak ayrıntılarına kadar anlatıyordu. Türkiye'de de, bu amaçla ordu ve polis teşkilatının yanı sıra daha uzmanlaşmış, yetkinleşmiş, eğitilmiş örgütler kurulmuştu. Bunların hemen başında sayılabileceklerimiz Özel Tim, JİTEM ve Çevik Kuvvet'tir.

Bunlardan ilk ikisi, biri polis teşkilatında diğeri orduda uzmanlaşmış ve özel eğitimden geçirilmiş bir ekibin özel savaşın tüm gereklerini yerine getirerek, kendisini hiçbir yasayla sınırlamaksızın devlete muhalif en küçük birikimi imha amacıyla faaliyet sürdürüyor. Sokak ortası infazlar, kaçırarak yok etmeler, hep bu faaliyetin ürünüdür. Üç binin üzerinde faili meçhul cinayet, devletin bu gizli örgütleri vasıtasıyla gerçekleştirilmişti.

Birçok elemanı Amerika'da kurslardan geçirilerek eğitilen bu savaş birimleri; Güneydoğu'da Kürtler, şehirlerde de düzen muhalifleri için ölüm fermanlarıyla geziyor.

JİTEM

JİTEM (Jandarma İstihbarat Terörle Mücadele)'in oluşturulması ve özel bir savaş yürütmesi kararı, 1986 yıllarında alındı. Jandarma İstihbarat Başkanlığı bünyesinde JİTEM kuruldu. JİTEM'in kuruluş amacı devlet güçlerinin diğer birimlerinin yanı sıra jandarmanın da sürdürülen özel savaş içerisinde özel örgütlenmesini sağlamak ve özel mücadele yöntemlerini hayata geçirmekti. Jandarmanın diğer birimlerinden farklı olarak doğrudan Jandarma Genel Komutanı ile bağlantılı çalışan JİTEM ilk olarak İstanbul, Adana, Van, İzmir, Diyarbakır ve Mardin'de, birimler oluşturdu.

JİTEM'in faaliyetleri, basında daha çok Güneydoğu'daki faili meçhul cinayetler ve sık sık karıştığı uyuşturucu kaçakçılığı ile gündeme geldi. Ama JİTEM'in faaliyet alanları buralarla sınırlı değildi.

Gazi Mahallesi olayları sırasında da JİTEM'in adı gündeme gelmişti. O günlerde sivil kişiler tarafından kaçırılan bir kişi, kendisini sorgulayanların "Biz JİTEM'iz" dediğini anlatıyordu. Yine aynı günlerde Ankara'da, OTDÜ'de protesto gösterisi hazırlığında bulunan öğrenciler, şüphelendikleri üç sivil kovalıyor ve birini yakalıyorlardı. Yakaladıklarının üzerinden JİTEM elemanı olduğunu belirten bir kimlik kartı ve silah çıkıyordu. Ü. Y. adındaki bu kişi, uzman çavuştu.

Yine İstanbul Tuzla'da grev ve direnişleriyle dikkati çeken deri işçilerine yapılan birçok saldırıda, JİTEM imzası bulunuyordu. 29 Haziran 1995'te Evrensel gazetesine açıklamalarda bulunan bir uzman çavuş, jandarmanın; işçi hareketlerine karşı, direniş ve hak arama eylemlerini bastırmaya yönelik eğitildiğini söylüyordu. İşverenin, jandarmaya düzenli rapor verdiğini belirten uzman çavuş; JİTEM timlerinin, Maslak'ta ve Tuzla Piyade Okulu'nda bulunduğunu anlatıyordu.

Jandarma uzman çavuş; Tuzla'ya geldikten sonra bir yıl içinde 12 kez grev, direniş, boykot ve işçi hareketleriyle ilgili özel eğitimden geçtiğini söylüyor, bu derslerin takip bilgi toplama, siyasi polisle koordineli çalışma konularını kapsadığını ve derslerin binbaşı ve albaylar tarafından verildiğini belirtiyordu.

Gösteri ve yürüyüşlerde gizli fotoğraf çekme, videoya kaydetme yöntemleri hakkında da ders aldıklarını ve pratik yaptıklarını anlatan uzman çavuş, "En iyi yardımcılarımız ajanlaştırdığımız unsurlar ve işverenlerdi" diyordu.

İşverenin belli aralıklarla rapor verdiği, bu raporların askeri istihbaratta incelenip gereğinin yapıldığı da, çavuşun anlattıkları arasındaydı.

O günlerde bir eylemde yakalanıp Maslak Jandarma Komutanı'na götürülen deri işçisi Hacı Baba da, kendisine, "Biz jitemciyiz", polise benzemeyiz. Alır yokederiz" denildiğini anlatıyordu. JİTEM'in infazlar ve uyuşturucu kaçakçılığına isminin fazlaca bulaşması üzerine fesedildiği açıklanıyor, ama bu açıklamadan sonra 14 Aralık 1995'te Ankara Jandarma Merkez Komutanlığı'nda sorgu odaları ihalesi yapılıyordu.

Kapatıldığı iddia edilen JİTEM'in, bu ihalede Ankara Birimini oluşturduğu söyleniyordu. Ankara Güvenlik Jandarma İkmal Merkez Komutanlığı 2 Nolu Jandarma İhale Komisyonunda yapılan ihaleye, Türk şirketlerinin yanı sıra NATO'ya bağlı ülkelerin şirketlerinin katılabileceği de, ihale şartnamesinde yer alıyordu. İhaleyle alınacak araçlarla 3 yeni sorgu odası açılıyordu.

JİTEM'in kapatıldığı ısrarla söylene dursun Meclis'te bütçesi görüşülüyor ve onaylanıyordu. Üstelik bu görüşme tam da bir gizli kontra örgütüne yakışır tarzda yapılıyordu. CHP Milletvekili Sinan Yerlikaya'nın anlattıklarına göre TBMM Plan ve Bütçe Komisyonunda gizli oturumla JİTEM'in bütçesini görüşürken tüm milletvekillerine bu konudaki bilgi ve belgeleri kamuoyuna sızdırmamaları için namus ve şerefleri üzerine yemin ettiriliyordu.

JİTEM Subayından Çarpıcı İtiraf

Yine Evrensel Gazetesi'nde 21.1.1996'da bir JİTEM Subayının çarpıcı itirafı yayımlanıyordu.

Orduda İstihbarat Timi'nde teğmen olarak görev yaptığını, Şırnak, Siirt, Sason ve Silvan bölgelerinde çalıştığını, takip, telli muharebe, telsiz komuta ve telefon dinleme bölümünde de görev aldığını anlatan JİTEM'cinin açıklamaları, JİTEM hakkında oldukça aydınlatıcı bilgiler veriyordu.

JİTEM'e bağlı bir operasyon timinde de görevli olduğunu söyleyen teğmen, yoğun işkenceden sonra Silvan'da öldürülerek yakıldıktan sonra bir tarlaya gömülen Ali

1986 yılında gönüllü polislerin arasından yapılan seçimle Emniyet Genel Müdürlüğü Terörle Mücadele ve Harekat Dairesi Başkanlığı bünyesinde Özel harekat timleri oluşturuldu. Seçilenler, Ankara Gölbaşı ve İzmir Urla'daki eğitim tesislerinde yabancı uzmanların da denetiminde çok özel bir eğitimden geçirildi. Bu özel kurslar altı ay sürüyordu. Oluşturulan timlerde gönüllülük esas alınır deniliyordu, oysa yapılan seçim, MHP'li bir polis ordusunun kurulmasından başka bir şey değildi.

Tekdağ'ın öldürülmesinden JİTEM'in sorumlu olduğunu anlatıyordu.

"İl Mekezlerinde ve ilçe merkezlerinde sayısı 30-40'ı bulan JİTEM ve MİT sorgu merkezi var. Bu sorgu merkezlerini rütbesi biraz daha yüksek subaylar operasyon timlerinde görevli olanlar bilir. Bu merkezlerde mutlaka birkaç itirafçı bulunur. İtirafçılar yetkililer kadar serbesttir." diye anlatan teğmen, JİTEM elemanlarının Amerikalı ve İngiliz istihbarat subayları tarafından eğitildiğini de ekliyordu. "JİTEM'de görev alanlar, özel harekat timleri ve korucular kendi içlerinde sıkı takip ve kontrol altındadırlar. Bir elemanı bir kaç kişi birden dener, öyle bir sistem oluşmuş ki, şüphecilikten dolayı sorgulanan pek çok eleman ve subay var. Hepsinin psikolojik durumu bozuk. Son iki yıldır uzman askeri psikologlar, tedavi merkezleri oluşturuldu. Gece operasyonlara katılmak istemeyen pek çok eleman intihar etti, ya da intihara teşebbüs etti. Benim bildiğim bir olay var. Silvan'dan Cüngüş'e gece giden bir operasyon timinden. Uzman çavuş helikopterden atlayıp intihar etti" diye anlatmaya devam ediyordu teğmen. "Eğer aşiretler olmazsa, devlet zaafiyeti iki katına çıkar.

Örneğin Urfa bugün Bucaklardan sorulur, Urfa hem Adıyaman'ı hem Diyarbakır hem Gaziantep'i denetliyor. Bu açıdan özel harekat timlerinin yapmadığını bucak aşireti yapıyor" dedikten sonra karargahlarda sorgulama odalarının bulunduğunu, bek çok militanın burada öldürüldüğünü anlatıyordu.

Bugün Bucaklarla ilgili söylenen bir çok şeyi bundan bir sene önce JİTEM'ci subay Evrensel gazetesine anlatmıştı:

"Öldürülenlerin çoğu helikopterle ormanlık alanlara veya sarp kayalıklara atılır. Bazıları da yakılır ve gömülür. İtirafçılar operasyonlara katılır. Lojistik destek sağlayan köyler ve kişiler tespit edilir ve etkisiz hale getirilir. Lojistik destek sağlayan köylüler, toplu göz altına alınır ve köy yakılır" diyerek çarpıcı itiraflarını sürdüren JİTEM'ci subay Ali Tekdağ'ın öldürülmesini de şu şekilde anlatıyordu:

"Öldürülmeden önce bize, yani sorumluluk alanımız Silvan'a biri getirildi. Öldüğü gün adının Ali Tekdağ olduğunu öğrendiğim bu kişi, önce Diyarbakır Terörle Mücadele Şubesi'nde, sonra Çevik Kuvvet Polis Müdürlüğü ve Polis Koleji'nde sorgulandı.

Cinsel organını ezdiler, zorla tecavüz ettiler.

Silvan'a getirilmeden önce Diyarbakır Pirinçlik jandarma Karakolu'na götürülüp sorgulandıktan sonra, oradan Ergani'ye, Ergani'den de zırhlı personel taşıtlarıyla Sirvan'a getirildi. Zırhlı Tugay'a getirililiğinde çok zayıftı bitkin görünüyordu. Saç ve sakalları oldukça uzamıştı. 5-6 metreden hissedilecek derecede kötü kokuyordu. Ben o zaman sorgu timinde değildim, operasyon timindeydim. Sorgu timinde hemşerim olan bir üst teğmen arkadaşım vardı. Ali Tekdağ, PKK itirafçılarının bilgileri doğrultusunda göz altına alınmış. Samırım 80 ya da 90. gündü. Yaklaşık 2 ay poliste sorgulanmış, hiç bilgi vermemişti. Sorgusunu "boğa" lakaplı komutan yapıyordu. Sorgu timi komutanı ve sağcı elemanlar, yoğun işkence uyguluyorlardı. Bir gün üstteğmenin anlattığına göre, cinsel organını köpeğe yalatıp uyardıktan sonra plastik naylon yakıp üzerine dökmüşler. Hayalarından birini tahta şeklinde metal bir cisimle ezmişler. Her seferinde beni öldürün deyip durmuş. Kasap çengeline asılı bir vaziyette, kendisine copla tecavüz edilmiş."

Teğmen, Diyarbakır'dan getirilen General Zinnar kod adlı kişinin de Tekdağ'ın işkenceli sorgusuna katıldığını söyleyerek, Tekdağ'la ilgili bilgilerin doğrudan, kendi isteği üzerine OHAL Valisi Ünal Erkan'a iletilildiğini de vurguluyordu. Sorgulamaya sürekli olarak üç hilalli yüzük takan "Timuçin" lakaplı Özel Tim Komiser Yardımcısı'nın da katıldığını belirten teğmen şunları söylüyordu: "Boğa lakaplı komutan Tekdağ'ın cinsel organında bulunan idrar yoluna tel sokuyor ve elektrik veriyor. Hemen ölmemesi için sürekli iğne yapıyor. Zaten sorgulamada sürekli askeri doktorlar bulunduruluyor. Bunların verdiği bilgiler doğrultusunda şahıslar muamele görüyordu. Sorgulama yerinde bulunan tim komutanlarının telsizi Asayiş Kolordu Komutanlığına endekslidir. Kolordu komutanının talimatına göre sorgulama yöntemleri değişir. Sorgulama bölümüne görevlilerin dışında kimse giremez. Sorgu odasında Tekdağ'ın daha ne kadar dayanıp dayanamayacağı doktora sürekli soruluyor. Askeri doktor fazla dayanamayacağını söyleyince Tekdağ 120. gününde buradan alındı ve benim de bulunduğum operasyon timi eşliğinde, askeri bölge dışında çöplüğe getirildi. Burada Timuçin ve Boğa silahla taradılar. Öldükten sonra timde bulunan bir başka elemanın, Tekdağ'ın yakılması gerektiğini söylemesi üzerine, Tekdağ benzin dökülerek yakıldı. Cesedi kömür haline gelmiş olan Tekdağ'ın kemikleri ve geriye kalmış diğer parçalarını, Silvan Diyarbakır arasında bir dere kenarındaki nadaslı bir tarlaya götürüp zırhlı bariyerde bulunan kazma ve kürek aracılığıyla gömdük. Tekdağ'ın ölümünü hem OHAL Valisi hem Asayiş Kolordu Komutanı hem de Diyarbakır Emniyet Müdürü biliyor."

Ali Tekdağ 14.11.1994 tarihinde Diyarbakır Dağkapı Şeker Sokak'ta karısının yanında gözaltına alınıyor, işkenceyle geçen uzun bir süreden sonra 1995'in Mart-Nisan ayları arasında öldürülüyordu. JİTEM'ci teğmen anlatmaya devam ediyor: "Diyarbakır'da yakalanan elemanlar Pirinçlik Jandarma üssüne götürülüyor. Burası JİTEM'in sorgu

(devamı 8. sayfada)

Susurluk ve Kontrgerilla Gerçeği

merkezidir. Ayrıca sıkı yönetim zamanında kullanılan Deve geçidi Askeri Bölgesi'nde bir hangarda sorgu yapılıyor. Bunun dışında yakalanan Ergani Jandarma Karakolu, Silvan Zirhlı Tugayı ve Komando Taburu'nda sorgulanıyor. Polis bölgesinde bulunan bir militanı isterse JİTEM alır. Elemanların tesliminde OHAL Valisi'nin ya da ilgili güvenlik şube müdürlerinin onayı vardır. Öldürülecek kişi önceden mutlaka bilinir. Görev sahasındaki her şey günlük olarak rapor edilir. Rapor, Asayiş Karakolu Komutanlığı'na ve OHAL Valisi'e intikal ettirilir. İstihbarat timlerinde düzgün Kürtçe konuşan çok sayıda eleman vardır. Sivillerden ayırt edilemezler. Diyarbakır MİT merkezi, Ortadoğu'nun güçlü istihbarat merkezlerinden biridir. Bir dönem, özellikle Diyarbakır ve Silvan'da hatta Cizre'de Hizbullah'tan yardım alındı. Devletin Hizbullah'tan yararlandığı şeklindeki yayınlar doğrudur.

Timler yakaladıklarına her şey yapmakta serbesttir. İnkâr ederler, ama doğrudur. Öldürülenlerin uzuvlarını keserler. Özellikle cinsel organları kesilir ya da cisim sokulur. Silvan'ın kırsalından bir kadın militan yaralı olarak yakalandı. Ona her şey yapıldı. Operasyon timindeki Boğa lakaplı komutan tecavüz etti, sonra da G-3 piyade tüfeğiyle cinsel organına tecavüz etti. Bütün bir şarjörü boşalttı. Sorgularda kadın olsun erkek olsun tecavüz sıkça yapılır. Cinsel organlar uyarıldıktan sonra sigara, bez yakılarak üzerinde tutulur. Sert bir cisimle vurulur. Askerlere tecavüz ettirilir."

Sorgu timlerinde, operasyon timlerinde MHP'lilerin bulunduğunu tekrarlayan JİTEM'ci, bu timlere katılacakların mutlaka güvenlik soruşturmasından geçirildiğini, timlerde yer alanlara yüksek maaş verildiğini de anlatarak şunları söylüyordu: "Timlerde yer alanların bordroları belli değil. Kimse kolaca bilmez. Kağıt üzerinde mutlaka bir şey gösterilir. Benim bazı aylarda 300 milyon aldığım oluyor. Her operasyondan ayrı para alıyorum."

İşte, içinde Bucaklardan, General Zinnar kod adlı itirafçı Alaattin Kanat'a, Özel Tim polislerinden OHAL Valisi Ünal Erkan'a kadar geniş bir yelpazenin bulunduğu bir JİTEM'cinin itirafları.

Bilmem JİTEM için başka birşey anlatmaya gerek var mı? Bahsedilen bölgede bundan birkaç ay önce de bir itirafçının isimlerini verdiği 14 Kürt, ayrı ayrı gözaltına alınmıştı. Bir hafta içerisinde tamamının cesetleri aynı bölge içinde bulundu. Kimi kafasından kurşunlanmış, kiminin cesedi yakılmış, kimi ise askeri araçların arkasına bağlanarak sürüklenmişti ve cesetleri paramparça olmuştu. Kadın olanlar çırılçıplaktı ve işkenceden vucutları tanınmayacak haldeydi.

JİTEM mensuplarının hemen hemen tamamının uyuşturucu ve silah kaçakçılığı yaptığı bilinen bir gerçek. İran'dan Irak'tan, Suriye'den gelen uyuşturucular, JİTEM arabalarına bindirilip İstanbul'a Mersin'e naklediliyor.

JİTEM'in, hiçbir kural ve yasayla kendini sınırlamaksızın sürdürdüğü özel savaş ve uyuşturucu kaçakçılığında oynadığı rol, Faili Meçhul Cinayetleri Soruşturma Komisyonu'nun raporunda şöyle anlatılıyordu:

"JİTEM'in yetki ve görevsiz olduğu halde polis mntikasında polisten habersiz operasyon yapması ve benzeri olaylar, vatandaşın kafasında birtakım soru işaretlerinin oluşmasına sebebiyet vermektedir. Ayrıca buna benzer birtakım olaylardan dolayı, vatandaşlar arasında JİTEM'in itirafçıları kullandığı ve bunlardan dolayı da yasa dışı birtakım işlere karıştığı yönünde iddialar bulunmaktadır. Bunların silah ve uyuşturucu kaçakçılığına karıştığı iddia edilmektedir.

Korucu, itirafçı, JİTEM mensuplarının birçok yasadışı olaya karıştığı komisyonumuzca tespit edildiğinden, bu konuda gerekli' soruşturmanın yapılması için Adalet Bakanlığı'na suç duyurusunda bulunulmasına..."

Özel Tim

Özel Tim'in oluşturulmasında yine kontrgerilla talimnamelerinde yazılanlar yol gösterici oldu. Sermaye iktidarını tehdit eden her gelişmeye karşı özel örgütlenmeler oluşturulması çerçevesinde ve yine talimnamelerde yazan gayri nizami harp koşullarına uygun olarak polis içerisinde gönüllülük ve milliyetçilik kıstaslarına bakılarak seçilenler, özel eğitimden geçirilip bu özel savaşa sürülecekti.

Eski Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'in Güneydoğu'da yaşananları değerlendirirken 'düşük yoğunluklu çatışma' deyimini kullanması ve buna uygun gayri nizami harp birliklerinin oluşturulması çerçevesinde kurulan örgütlerden biri de Özel Tim'di.

1980 cuntasının lideri Kenan Evren de, Silahlı Kuvvetler'in verdiği eğitimin terörle mücadeleye uygun olmadığı, bu nedenle de ordunun dışında terhis olmayacak sürekli özel

timler yetiştirilmesi gerektiğini sık sık söylüyordu.

1986 yılında gönüllü polislerin arasından yapılan seçimle Emniyet Genel Müdürlüğü Terörle Mücadele ve Harekat Dairesi Başkanlığı bünyesinde Özel hareket timleri oluşturuldu. Seçilenler, Ankara Gölbaşı ve İzmir Urla'daki eğitim tesislerinde yabancı uzmanların da denetiminde çok özel bir eğitimden geçirildi. Bu özel kurslar altı ay sürüyordu. Oluşturulan timlerde gönüllülük esas alınır deniliyordu, oysa yapılan seçim, MHP'li bir polis ordusunun kurulmasından başka bir şey değildi.

İlk kursların bitiminden itibaren özel timler Güneydoğu'ya gönderilmeye başlandı. Daha sonra da Güneydoğu'nun dışında çeşitli illere gönderildiler. Özel timlerin gittiği her yer infazların yoğunlaştığı yerler oldu. Özel Tim'in, yalnızca Güneydoğu'da süren 'düşük yoğunluklu çatışma' için kullanıldığı ve yetiştirildiği iddia edilse de, yurdun dört bir yanındaki ev baskınlarında, sokak infazlarında başı Özel Tim çekiyordu.

Özel Tim'in adı kanlı baskınların yanı sıra uyuşturucu ve silah kaçakçılığı, rüşvet, adam kaçırma, fidye alma gibi pis işlerle de özdeşleşti. Emniyet Müdürlüğü'nden yapılan açıklamalarda toplamı 7000 civarında olan Özel Tim mensubundan 1650 kişi hakkında suç ilişkileri içerisinde olduğu için soruşturma ve mahkemeler sürmekte.

Yine Emniyet Genel Müdürlüğü'nden yapılan açıklamalarda psikolojik problem taşıyan Özel Tim mensupları için rehabilitasyon merkezleri açıldı.

Susurluk kazasından sonra süren tartışmalar içerisinde psikolojik durumu, gırtlığına kadar suça batmış Özel Tim'in biraz gözden geçirilip, orduya bağlanması gerekliliği, MGK raporunda öneriliyordu. Burada yapılmak istenen elbette bu suç örgütünün niteliğini görüp kaldırmak değildi, çünkü bugün Özel Tim'i eleştirenler kurmuştu onu. Yoğunlaşan tepkiler ve artık saklanamayacak derecede ortalığa saçılan pislikler nedeniyle bazı revizyonlara ihtiyaç duyuluyordu. Biraz azaltıp, daha uzman bir kadroyla orduya bağlanacak bir Özel Tim, belki de kendisine verilen görevleri daha hakkıyla yerine getirecekti. Bu planı gerçekleştirebilmek için de birkaç özel timcinin adı etrafında fırtınalar koparıyor, tüm pislikler birkaç isme yıkılarak Özel Tim suçlulardan temizleniyor görtüsü yaratılmaya çalışılıyordu. Seçilen isimlere Ömer Lütfü Topal'ı öldürmek, uyuşturucu işine bulaşmak gibi suçlar yıkılmaya çalışılıyor. Özel Tim'in geriye kalan asli işleri saklanıyordu. Televizyona çıkıp kendisini savunan Özel Tim Elemanı Ayhan Çarkın doğru söylüyordu aslında. Ayhan Çarkın, "Bir tek Topal mı öldürüldü, devlet için işlediğimiz 91 cinayet var, niye bunlar tartışılıyor?" derken yapılmak istenenin ne olduğunu özetler gibiydi.

Yine HBB televizyonundaki Özel Tim'i savunma programında Özel Tim Elemanı Ayhan Çarkın, İstanbul'da ev baskınlarında ve sokak infazlarında öldürülen 35 kişinin ismini tek tek sayıyor, bunları ben yaptım diyerek gururla işini ne kadar iyi yapan bir tim mensubu olduğunu anlatıyordu. Behçet Cantürk, Savaş Buldan, Vedat Aydın, Medet Serhat, Yusuf Ekinci, Yener Kaya, Nesim Malki'nin de aralarında bulunduğu 91 kişinin öldürülmesini kabul edebileceğini, ama Topal'ı öldürmediğini söyleyen Çarkın, "Biz yalnızca verilen emirleri uyguluyoruz, bu 91 kişiye bakarsanız ölümleri ülke menfaatine uygun değil mi?" diye cinayetlerin teorik açıklamasını yapıyordu.

Özel Tim, mevcut düzen karşıtlarına karşı oluşturulmuş, kural, yasa, sınır tanımayan bir özel savaş örgütüydü ve işledikleri iddia edilerek tartışılan suçlar, tam da onların görevleriydi, varoluş nedenleriydi.

Hem, Korkut Eken'in Susurluk Komisyonu'na söylediği gibi "Bu çocuklar iyi yetişmişti. Karakol polisi gibi pısrık değildi."

Bir itiraf da Özel Timci'den

Özel Tim'de görev yapan C.C. 4 Şubat 1996'da Evrensel gazetesine ilginç itiratlarda bulunuyordu.

17 Ağustos 1996 tarihinde Hakkari'de girdikleri bir çatışmada 60 PKK'lıyı abluka altına aldıklarını, 54'ünü öldürdüklerini anlatan C.C. "O gün 54 kelle aldık. Yakalanan teröristlerin içerisinde kadın bir gerilla vardı. Onun cinsel organını çek mastırla kestik ve sağ yakalananların ağzına verdik. Mecburen yemek zorunda kaldılar.

İran üzerinden gelen eroin kesinlikle Van'dan geçer. Bu işte askeriye'nin de bilgisi var. Bizzat bu işin içinde kendisi yer alıyor." diyordu. '95 Temmuz'unda helikopterle Van bölgesinde olağanüstü halin kaldırılacağına ilişkin bildiri dağıtıldığını söyleyen C.C. "hemen o gün akşam lav, roketatar

ve izli mermileri alarak Van'ın yakınlarındaki Elek Dağına çıktık. Sabaha kadar Van üzerine tüm mermileri boşalttık" diyerek, Olağanüstü Hal'den Özel Tim'in beslenişini anlatıyordu.

C.C. bu timlerde görev yapan kişilerin birer psikopat haline geldiğini ve MHP'nin de bu kişilere kucak açtığını söylüyor. Özel Tim'de görevli bir çok komutanın da MHP'li olduğuna dikkat çeken C.C. timlerde görev yapan herkesin MHP sembollerini silah ve boyunlarında taşıdığını anlatıyor. Kendilerine girdikleri çatışmalarda karşılarındaki militanların mutlaka öldürülmesi, sağ yakalananların ise sorgudan sonra öldürülmesi gerektiğinin emredildiğini belirtiyor: "Çatışmalarda o kadar çok tahrik oluyoruz ki çocuk çocuk demiyoruz. Bir gün bize verilen bilgiler doğrultusunda gittiğimiz operasyonda iki küçük çocuk öldürdük, neden öldürdük bilemiyoruz. Bize verilen talimat bu evdekiler öldürülecek şeklindeydi, o kadar."

Öldürülen arkadaşlarının intikamını almak için kadın gerillanın el parmaklarını ve kulaklarını kestiklerini de anlatıyordu. Özel Tim'ci C.C. operasyonlarda tim olarak 30 kişi öldürdüklerinde ikramiye aldıklarını belirterek "Bizde kelle sınırı 30'du" diyor."

Görev yaptığı dönemlerde Van Özel Harekat Birliği'nde kulak koleksiyonu bulunduğunu söyleyen C.C. "Hemen hemen her operasyonda kulaklar kesiliyor, nedenini bilemiyorum, ama herhalde hem kendisini ispat, hem de bozulma özelliği bulmadığı için kulak kesiliyor" diye konuşmasını sürdürüyordu.

"Özel Tim MHP çatısı altında toplanmış. Ben MHP'li değilim, para kazanmak için bu işi yapıyorum. Benim gibi çoğu insan böylesine girmiş, işin içinden çıkamıyorsun. İşlenen cinayetlere ortak oluyorsun. Eğer aramızdan birisi ayrılacak olursa o hemen öldürülür. Çatışmada öldü denir ve timde bulunan herkes o kişiye ateş eder. Suça ortak olmaktadır amaç."

Uyuşturucu ve silah kaçakçılığında, işkencede, adam öldürmede, yakaladıklarının organlarını kesmede JİTEM'le Özel Tim birbiriyle yarışmakta. Özel timci itirafçı 30 kelle başına ikramiye aldıklarını söylüyor. Acaba Özel Tim'in kurucularından Hüseyin Kocadağ'ın meslekte aldığı 322 ikramiye'nin kaç tanesi bu kellelerin karşılığıdır?

Özel Tim Elemanı C.C'nin Evrensel'e anlattıkları belki bazıları için tarfı yayın olarak adlandırılır. İnkâr edilir. Ama bir başka özel tim elemanı Ali Özoglu'nun anlattıklarından Özel Tim'in niteliğini kavramak pek ala mümkün. Üstelik Ali Özoglu, anılarını "Polis Okulu'ndan Özel Tim'e" adı altında MHP'ye yakınlığıyla bilinen Ortadoğu gazetesine anlatmıştır. 1 Şubat 1996'da başlayıp dizi olarak yayınlanan Ali Özoglu'nun anılarına bakalım bu kez.

Ali Özoglu, Özel Harekat kursunda kendilerini kimin eğittiğinden bahsediyor önce: "Kısa zamanda Başkomiser İbrahim'i bile kaskandıracak seviyeye gelmiştik ki, kendisi GSG-9 komando kursu görmüş biriydi. Özel Harekat Timi'nin ilk kurucularından biriydi yani. Askeri üniforma içinde koyu renk, rayban gözlük takmış biri dikkatimi çekiyor hemen, bu Başkomiser İbrahim!" Burada bahsedilen İbrahim yabancı değil. uyuşturucu kaçakçılığına bulaştığı söylenen, kaçakçıların arabasıyla gezen, 91 kişiyi öldürdüğünü söyleyen özel timcileri sorgudan kurtaran Özel Tim'in Müdürü İbrahim Şahin. Halen rayban gözlükleri yle poz vermeye devam etmekte.

Özoglu devam ediyor: "Teçhizat olarak gerçekten çok iyi donatılmıştık. Eğitim için gerekli her şey elimizin altındaydı ve hiçbir masraftan kaçınılmıyordu... Bir polisin altı ayda kullandığı mermi bizim sadece bir günlük istihkakımızdı. Yani bir polisin yirmi senelik meslek hayatında kullandığı mermiyi, biz o nispette kırk günde tüketiyorduk..."

...Özel Tim kadrosundaki bir memur için herhangi bir yerde ve herhangi bir şekilde silah kullanmak gayet basit bir olaydı.

... Ben bir operasyon elemanıyım. Kanunlar ve maddeler beni hiç ilgilendirmiyor. Beni ilgilendiren tek şey, verilen emri en iyi şekilde yapmak.

...Osıralarda Kars'ın Olağanüstü Hal Bölgesi'ne bağlanma durumu söz konusuysen iptal edilmesi, memurlar arasında maddi ve manevi sıkıntı yarattı...

...Bana burası Vietnam filmlerini hatırlatıyor adeta.

...Böyle bir durumda insan, tabiri caizse, babasını görmek zorundadır. Çünkü böyle bir durumda hiçbir hata affetmez. Çünkü o anın psikolojisini ancak yaşayan bilir. Burada herkesin düşündüğü bir tek şey vardır. Hayatta kalabilmek.

-SÜRECEK-

2000'Lİ YILLARIN MESAJI:

Yusuf Aydın

SOSYALİZM, ÜRETİCİ GÜÇLERİ DAHA DA GELİŞTİRECEKTİR

1900'lü yıllar bitti, 2000'li yıllar başladı. Ama unutulmamalıdır ki, insanlık tarihi, sadece Hristiyanların Gregoryan takvimi ile ölçülmemektedir. Örneğin Müslümanların Hicri yılına göre şimdi yıl 1420'dir. Yahudilerin takvimi, Eylül 1999'dan beri 5759 yılını göstermektedir. Budizme göre yıl 2544, Maya takvimine göre 5119'dur.

Son 200 yıldır, dünyamızda Batı kapitalizmi egemen olduğundan, Hristiyanların 417 yıldır kullandığı ve İsa Peygamber'in doğumunun başlangıç yılı olarak alındığı Gregoryan takvimi, diğer takvimlere üstün gelmiştir. İlk bin yılın egemen dinsel inancı haline gelen Hristiyanlık, diğer takvimleri alt etmiş ve 2. binyıl'da (1900'ler) İspanyol ve Portekizliler Latin Amerika'yı kılıçlarıyla, esir tüccarları Afrika'ya getirdikleri din görevlileriyle, Asya'yı da tüccar maceracılar Hristiyanlaştırmışlardır. Şimdi 3. binyılın başlangıcı (2000'li yıllar) kutlanmaktadır, ama bu sadece, Hristiyanların Gregoryan takviminin dünyada geniş kabul görmesinden böyle olmaktadır. Oysa insanlığın yarattığı çeşitli uygarlıkların tarihi, bu takvimden daha eskidir.

Son binyıldan alacağımız en büyük ders ne olmalıdır? İlk binyılda pratik olarak küresel bir üretim artışı görülmemiş, geçinebilmek için üretmek oyunun kuralı olmuştur. İkinci binyılın üçte birinde, **insan emeğinin üretip ortaya koydukları**, çok yavaş artmıştır. Dünyadaki gayri safi milli hasıla(gsmh), sadece son 250 yıl içinde sanayi kapitalizminin başlaması ile hızlanmıştır. İsa'nın doğum yılı kabul edilen tarih ile 1000 yılı arasında, dünyadaki gsmh, sadece %10 artmıştır! 1000 ile 1800 yılları arasında bu artış, ancak 4 kat kadar olmuş, ama o tarihten başlayarak 40 kat artmıştır! Bu artış gücü, kapitalizmin, insan emek gücünün üretici güçlerini geliştirmesi sayesinde olmuştur. Zaten Marks da bunu, daha 1848 yılında "Komünist Manifesto" adlı kısa eserinde öngörmüştü.

Dünyadaki üretim artışına paralel olarak insan nüfusunda da bir artış görülmüştür. İlk binyılda dünya nüfusu pek artmamışken, 1800'e kadar yavaş yavaş bir artış olmuştur. 1800'den sonraki nüfus artışı 6 kat olmuş ve BM 1999 yılında dünya nüfusunun 6 milyara ulaştığını açıklamıştır.

Nüfus artışı ile birlikte, kapitalist binyılın en büyük olgusu olan **kentleşme** yaşanmıştır. 1800'e kadar insanlık dünyası, daha çok bir tarım toplumu halindeydi ve nüfusunun %15 kadarı kentlerde yaşamaktaydı. Şu anda yeryüzünde sanayileşmiş dünya nüfusunun %80'i kentlerde yaşamakta olup, gelişmekte olan ülkelerde de kentleşme süreci hızla devam etmektedir. 1800 yılında nüfusu yarım milyondan fazla olan sadece 6 kent (sırasıyla Pekin, Londra, Kanton, Tokyo, İstanbul ve Paris) varken, şimdi dünyanın en çok nüfuslu 6 kentinde (Meksiko, Tokyo, New York, Londra, Hongking ve Şanghay) yaşayan toplam nüfus, 1700'de dünyada yaşayan bütün nüfusa eşittir!

Kapitalizm, daha önce başka herhangi bir sosyal sistemin üretici güçleri sömürmediği kadar sömürmüş ve emeğin işbölümünü üretimi artıracak şekilde öyle bir hızla getirmiştir ki teknolojinin kullanılması, üretimi artırmış ve satış için üretim yapılarak, sermaye sahiplerinin daha çok kâr sağlamları için emekçi nüfusun çalışma süresi daha da fazla sömürülmüştür. Emek, teknoloji ve ticaret gerçekten harikulade bir bileşim haline dönüşmüştür.

Kapitalizm, yeryüzünde daha önce görülme-yenden daha uyumlu bir gelişimi sağlamışsa da, bu gelişme çok eşitsiz olmuştur. Bu **eşitsiz gelişme**, sermaye sahipleri ile emek gücünden başka birşeyleri olmayanlar arasında görüldüğü gibi, yeryüzündeki mülkiyet sahipleri arasında da görülmüştür. Bunun sonucunda, insan ırkının görmediği en korkunç savaşlar, yıkımlar ve soykırımlar yaşanmıştır. Kapitalizm küresel bir sistemdir, ama beraberinde ayrıca sefalet ve zulüm getirmiştir.

Dünyamız, ikinci binyılın sonunda, hiç görülmemiş derecede eşitsiz bir durumdadır. 7 milyon İsviçrelinin yıllık ortalama geliri, 200 milyon Endonezyalının yıllık ortalama gelirinden 113 kat daha fazladır. İsviçre'nin toplam yıllık geliri, Endonezya'nın yıllık gelirinden 4 kat daha fazladır. 1 milyara yakın nüfusu olan Hindistan, 7 milyon İsviçrelinin ürettiği kadar gelire sahiptir.

Dünyada insan emeğinin ortalama değeri de, sanayi üretimi yapan kapitalizmin egemen olduğu yüzyılımızın başındakinden daha geriye düşmüştür. Henry Ford, T Ford model motorlu arabalarını üretmeye başladığı zaman, fabrikadaki bir işçisine istemeye istemeye yılda 750 dolar öderken, bu para üretilen iki arabanın fiyatına eşdeğerdi ve

Wall Street Journal gazetesi, bu ücretin "cürüm oluşturacak kadar yüksek" olduğunu yazmaktaydı. Günümüzde ise, Brezilya veya Çin'deki araba üretimi yapan işçiler, yılda 1,000 dolardan daha az, yani ürettikleri arabaların fiyatının onbeşte biri kadar para kazanmaktadırlar.

Ekonomik zenginlik, gittikçe daha küçük bir azınlığın elinde toplanmaktadır. ABD Borsasının değeri 11 trilyon dolar, ya da dünya borsalarının değerinin %53'ü kadardır. Böyle olmasına karşın, Amerikalılar, dünya nüfusunun sadece %5 kadarını oluşturmaktadırlar. Kaldı ki Amerikalılar arasında da zenginliğin bölüşümü çok eşitsiz olmaktadır. Dünyanın ilk 100 milyar dolarlık servet sahibi olan Bill Gates, Japonya hariç Asya'daki bütün borsalardaki zenginlikten daha fazla kişisel servete sahiptir.

1900'lü yıllarda görülen bu muazzam sermaye birikimi yanında, **ezici bir çoğunluk da fakirlik çekmektedir.** Asya ve Afrika'da ömür süresi 50 yılı geçmemektedir. Bebek ölüm oranı hâlâ daha onda birdir. ABD'deki her 1 milyon insana 2,000 doktor düşerken, Endonezya'da bu oran 100 doktordan azdır. Dünyadaki en fakir ülkelerdeki çocukların sadece %10'u orta eğitim görmektedir. Dünya Bankası'nın tahminlerine göre, 1.5 milyar insan, günde 1.50 dolardan az gelir elde etmektedir.

Hristiyan dünya yeni bir binyıla başlarken, yeryüzündeki nüfusun bu kadar büyük bir kısmının yaşam düzeyleri arasında bu kadar fark olması durumu, daha önce

Ölüm yüzyılı bitti-Savaşlara ve silahlanmaya son!

* 1. Dünya Savaşı'nda 20 milyon, 2. Dünya Savaşı'nda 50 milyon insan öldü.

* 1945'den bu yana, insanlığa musallat olan çeşitli savaşlarda 23 milyondan fazla insan öldü.

* Bu süre içinde her yıl savaşlarda ölen insanların ortalama sayısı, bütün 19. yüzyıldaki savaşlarda ölenlerden 2 kat daha fazla, 18. yüzyıldaki savaşlarda ölenlerden de 7 kat daha fazladır.

* ABD, 1990'lı yıllarda, dünya silah ticaretindeki payını ikiye katladı ve pazarın %44'ünü eline geçirdi. ABD'nin silah satışları, Türkiye ile Yunanistan arasında, ya da iki nükleer güç olan Hindistan ile Pakistan arasındaki bölgesel silahlanma yarışlarını da körüklemektedir. ABD'nin kendi Savunma Bakanlığı, Lockheed firmasının başka ülkelere sattığı F-15 ve F-16 uçakların değerinden daha fazla miktar bir parayı, yani milyarlarca doları, aynı firmaya sipariş ettiği yeni F-22 savaş uçakları için harcayarak, silahlanma yarışını kendisi sürdürmektedir.

asla yaşanmamıştır. Son 200 yıl içerisinde, zengin "kuzey-batı" ülkelerindeki gsmh 20 kat artmışken, fakir "güney-doğu" ülkelerinde sadece 2.5 kat artmıştır. 1800 yılında İngiltere, dünyanın en fakir ülkelerinin yıllık gelirinin iki kat fazlası bir gelirle dünyanın en zengin ülkesiyken; günümüzde en zengin ülkelerde kişi başına düşen gsmh, en fakir ülkelerinkinden 50 kat daha fazladır.

1800 yılında, yani Marks'ın doğumundan 20 yıl kadar önce, dünyadaki herkes fakir olarak nitelendirilirken, sadece çok az sayıda aristokrat, toprak sahibi ve tüccar bir azınlık zengin sayılırdı ve bunların serveti de, uluslar arasında oldukça orantılı idi. 200 yıllık sanayi kapitalizminden sonra bugün, dünyadaki çoğu insan, bir avuç multi-milyarder kapitalist ağababası ve onların adamları dışında, "fakir" denebilecek durumdadır. Aradaki bir diğer fark da, zenginliğin uluslar arasında da çok eşitsiz bir şekilde dağılmış olmasıdır. Marks bu eşitsiz küresel gelişmeyi "Das Kapital" adlı kitabında öngörmüştü.

Batı'da önce tarımsal üretim artmış ve kentlerin gelişmesiyle de tüccar ve girişimciler öne geçmiştir. Özellikle silah teknolojisiyle daha üstün olan kapitalist tüccarlar ve onların özel askerleri kıtaların bütününe fethederek, 16. ve 17. yüzyılda halkları kendilerine bağımlı kıldılar. Daha sonra **sömürgelerde egemenliğin sağlandığı 19. yüzyıl geldi.** Avrupa'nın sanayileşen emperyalist ekonomileri, Asya, Afrika ve Amerika kıtalarındaki gelişme tomurcuklarını yok etmeyi başardılar. Hindistan nüfusu içindeki sanayi işçilerinin sayısı 1810 yılında %19 iken, 1900'de %8'e düşürüldü. Hindistan üretim ve inşaat işçilerinin sayısı 1881'de nüfusun %35'ine ulaşmıştı, ama 1917'de bu oran %17'ye düşürülmüş oldu.

Bunun sonucunda "gelişmekte" olan ülkelerdeki yaşam düzeyleri felç oldu. 1780 yılında bir İngiliz kent işçisinin

ortalama günlük ücreti ile 7 kilo buğday satın alınırken, bir Hindli işçi 6 kilo buğday satın alabiliirdi. 1910 yılına gelindiğinde, Hindli işçinin aldığı miktar değişmezken, İngiliz işçisi bir günde 33 kiloluk buğday satın alabilecek bir ücret alabiliyordu. Şimdi ise sanayileşmiş ülkelerdeki bir işçi günde 60 sterlin (ya da İngiltere'de ortalama 300 sterlin haftalık) kazanırken, bununla 1250 kilo buğday satın alabilmekte, ama Hindli işçi kazandığı günlük ücretle, sadece 37 kilo buğday satın alabilmektedir.

Kapitalizm şartlarında birinci gelen, kendinden sonrakileri daima ezebilmiştir. Sanayi kapitalizminin son 200 yılı bunu kanıtlamıştır. Kapitalizm "refah"ı yeryüzüne yaymak bir yana, dünyadaki büyük bir çoğunluğun kendi doğal kaynaklarını geliştirmesine ve yaşam düzeylerini yükseltmesine engel olmuştur. Daha da kötüsü, yeryüzünün doğal kaynakları, gittikçe artan bir hızla daha çok "Batı"daki emperyalistlere ait birkaç bin çok-uluslu şirketin denetimi altına girmektedir. BM'nin yeni bir istatistiğine göre, dünyadaki 60,000 uluslararası kapitalist şirketi, dünyadaki üretimin %25'ini ve dünya sanayi üretiminin de %50'den fazlasını gerçekleştirmektedir. Marks, çağdaş kapitalizmin de küreselleşeceğini öngörmüştü. Dünya ticareti son 10 yıl içinde yılda %7 kadar artarken, sınırlar ötesi sermaye hareketleri yılda %12'den fazla artmaktadır.

Bu genişleme, insanların kapitalist sistem altında örgütlenmesinin yok edilmesinin tohumlarını da atmaktadır. **Eşitsizlikler arttıkça, sosyal dengesizlikler de artmaktadır.** 18. yüzyılda sanayi kapitalizminin doğum yeri olan Avrupa'da savaşlar (sömürgeci 7 yıl savaşı gibi) ve devrimler (Fransız devrimi gibi) olmuştur. 19. yüzyılda dengesizlik daha da artmış ve yine savaşlar (Napolyon ve Prusya savaşları), devrimler (1830, 1848, 1870) ve karşı-devrimler Avrupa'da ve Amerika'da (Amerikan İç Savaşı, 1861) izler bırakmıştır.

20. yüzyılın savaşlarında görülmemiş olaylar yaşandı ve emperyalist güçler, 19. yüzyılda sömürerek elde ettikleri zenginlikler yüzünden dünyayı iki defa savaşa sürüklediler. Yüzyılın her günü, dünyanın bir yerinde savaş vardı. İnsanları ve onlarla birlikte doğal çevreyi yok etmede kullanılan teknik gücün büyüklüğü korkunç boyutlara ulaşmıştır. Tıpkı zenginlik ve iktidar gücünün yöneten küçük bir azınlık ile yönetilen ezici çoğunluk arasındaki fark gibi. **Ya bu fark yok edilecek, ya da üzerinde yaşadığımız dünya, gelecek yüzyılın sonuna kadar dinozorların yok olduğu gibi yok olacaktır.**

20. yüzyılın daha önce hiç görülmemiş bir özelliği de, emek gücünden başka hiçbir şeye sahip olmayan ve değişimin gücü olan **işçi sınıfının mücadeleleridir.** İşçi sınıfı, köylülüğü aşarak yeryüzünde en geniş sınıf haline gelmiştir. Önce 1917'deki Rus devriminde, daha sonra da Avrupa, Asya ve Latin Amerika'daki mücadelelerde, işçi sınıfının egemen olması için kavga verilmiştir. Gerçi insan toplumunda işçi sınıfının egemen olması, günümüze kadar başarılamamıştır, ama kapitalist sınıf da ekonomik ve siyasal açıdan egemenliğini kurmak için 1500'den başlayarak 300 yıllık bir mücadele vermek zorunda kalmıştı. İşçi sınıfı ise egemenlik mücadelesinde kapitalist sınıfa kıyasla daha yolun başında sayılır. İkinci binyılın son iki yüzyılının da gösterdiği gibi, dünyamız, bütün ekonomik, sosyal ve siyasal unsurlarıyla geometrik bir hızla gelişmektedir. O nedenle **işçi sınıfının ve onun dünya görüşü olan sosyalizmin dünyada egemen olması, kapitalist sınıfın egemen olması için gereken süreden daha kısa bir zamanda gerçekleşecektir.**

Bu yeni sınıf, insan tarihinde ezici bir çoğunluğun sınıfı haline gelmiştir. İşçi sınıfı, herkesten varlığına göre ve herkese ihtiyacına göre ilkesini savunmaktadır. Çünkü işçi sınıfının üzerinde çalıştığı üretim şekli, kapitalizm gibi özel değil, sosyal bir temele sahiptir. Eğer işçi sınıfı, kendi üretim şeklinin kaçınılmaz sonucu olan sosyalizmi dünya çapında kurmayı başarabilirse, bu yeni sistem, insanın üretici gücünün geliştirilmesini, ikinci binyılda kapitalizmin artırdığından daha fazla artıracaktır. Ama bu defa üretilen ve dağıtılan zenginlik eşitsiz olarak değil de, **eşit olarak** bölüşürülecektir. Böylece insan ırkının büyük bir çoğunluğu, yeni bir refah düzlüğüne ulaşacak ve sosyal çatışmalar, savaşlar ve soykırımlara bir son verilecektir. Yeni binyılın bizlere verdiği gerçek mesaj budur.

AYRILIKÇI KIBRIS TÜRK LİDERLİĞİ VE AVRUPA BİRLİĞİ

Ahmet AN

Günümüz Avrupa Birliği'nin temelini atmış olan, 1957 tarihli Roma Anlaşmasıdır. İngiltere'nin 1961'de Avrupa Ortak Pazarı'na üye olmak için yaptığı başvurudan sonra, Kıbrıs Cumhuriyeti de 1962'de üyelik başvurusunda bulundu. İngiltere'nin Ortak Pazar'a girmesi halinde, onunla çok yoğun ticari ilişkiler içerisinde bulunan Kıbrıs da, ekonomik ilişkilerinin zedelenmemesi için eski sömürgeci ülkeyi izlemek zorunluluğunu duymuştu. 1972 yılında nihayet İngiltere'nin ardından, 19 Aralık 1972'de, Kıbrıs Cumhuriyeti ile de ortaklık anlaşması imzalandı. Bu anlaşmanın, zamanın Kıbrıs Türk liderliğince de onaylandığı vurgulanmalıdır. Bu sıralarda, Kıbrıs Cumhuriyeti devlet mekanizmasından 1963 Aralık ayında ayrılmış bulunan Kıbrıs Türk liderliği ile devleti tek başına elinde bulunduran Kıbrıs Rum liderliği arasında uzlaşma görüşmelerinin sürdürülme de anımsanmalıdır.

Tarafların resmen onayı ardından 1 Haziran 1973'de yürürlüğe giren Kıbrıs-Avrupa Ekonomik Topluluğu (AET) Ortaklık Anlaşması, tam gümrük birliğine giden yolda gümrük tarifelerinin ve diğer sınırlamaların yavaş yavaş kaldırılmasını öngörmekte ve bunun için iki aşama planlanmaktaydı. İlk aşamanın 30 Haziran 1977'de sona ermesi gerekirken, 1974 yazında Türkiye'nin adanın %37'lik kuzey kısmını ele geçirmesi ve ekonomik-sosyal alanda meydana gelen değişiklikler, 2. aşamaya yumuşak geçişi engelledi. 1977-1985 arasında imzalanan bir dizi protokollarla 1. aşama uzatıldı ve yapılan görüşmeler sonucu iki mali protokol kabul edildi. 30 milyon ECU'luk 1. mali protokolda, Kıbrıs'a verilen toplam yardımın %20'si, Kıbrıs Türk tarafı için kullanılmış ve tamamıyla Lefkoşa Kanalizasyon projesi'ne harcanmıştır. 1984-1988 yıllarını kapsayan 2. mali protokolda öngörülen 44 milyon ECU'luk kredi ve yardım, yine Kıbrıs'taki alt yapıyı geliştirici projeler için harcanmıştır. Örneğin Lefkoşa Kanalizasyon Projesi'nin 2. aşaması, Vasiliko-Pentaskino Su Geliştirme ve Sağlama Projesi, Dikelya Santrali Projesi, Güney Su Taşıma Projesi'nin 1. aşaması, Lefkoşa Master Planı (Lidra, Onassagoru Caddesi'ndeki kazı ve yapım çalışmaları, bu ilk iki mali protokolla sağlanan yardımlarla gerçekleştirilmiştir). 2. mali protokola ait toplam yardımdan 1.13 milyon ECU'luk bir meblağın sadece Türk tarafına, gerisinin bütün ada ihtiyacına yanıt verecek şekilde harcanmış olması, bazı Kıbrıslı Türk çevrelerini hoşnut etmemişse de, Kıbrıs Türk liderliğinin taksimci politikalarının bunda etkili olduğu aşikârdır.

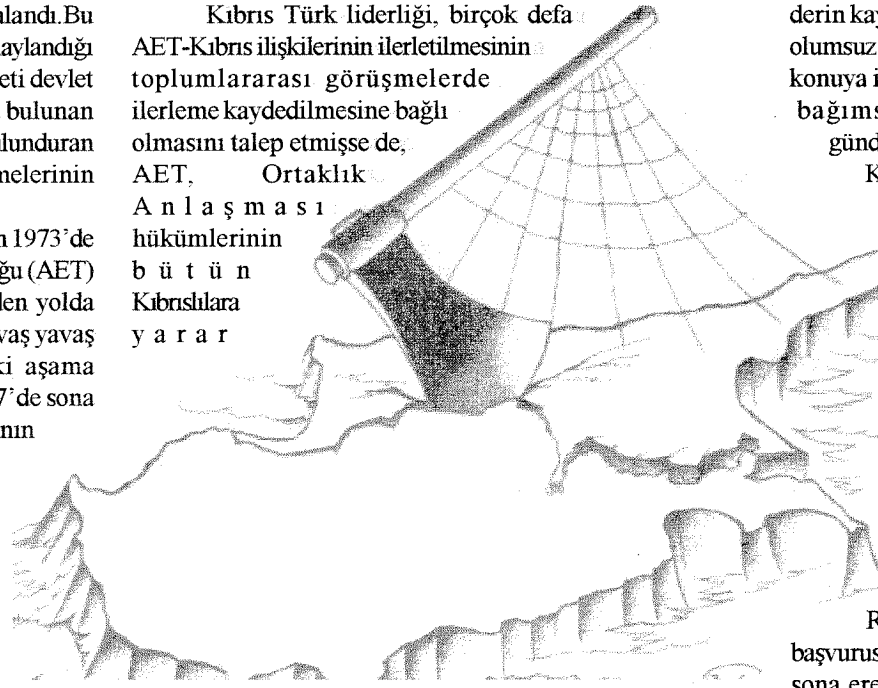
1974'den sonra kurulan "Kıbrıs Türk Federe Devleti", 1983'de kendini "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" olarak ilan etmiş ve bu ayrılıkçı eylem, BM Kararları, Avrupa Topluluğu, Avrupa Parlamentosu ve diğer uluslararası kuruluşların bildirileri ile kınanmıştır. İşgal altında tutulan bu bölgeye Türkiye'den getirilen onbinlerce taşıma nüfus yerleştirilmiş ve buraları terke zorlanan Kıbrıslı Rumlara ait ev, eşya ve mülke el konularak, ganimetlendirilmiştir. Dahası Kıbrıs Türk Yönetimi, adanın ikiye bölünmüş olarak kalmasından yana tavır koyarak, yerleşim, dolaşım ve mülk edinme özgürlüklerine yasaklar uygulamayı sürdürmüştür. Oysa ki bunlar AT'nin temel ilkeleridir.

Kıbrıs Türk liderliği, gümrük birliğine yumuşak geçişli öngören 2. aşamanın Kıbrıs sorununun çözülmesi sağlanmadan uygulanmaması için AT'ye başvuruda bulundu, ama etkili olmadı. Avrupa Komisyonu, AT Bakanlar Konseyi kararı gereğince Mayıs 1977'de Kıbrıs Türk liderliğine başvurarak, temalar için Brüksel'e temsilci göndermesini talep etti. 1977-1980 arasında bir Kıbrıs Türk heyeti 10 defa ziyaret yaparak, teknik düzeyde bazı isteklerde bulundu. Sunulan 7 altyapı projesine karşılık, sınırlı bir para yardımı sağlanabildi. AT heyeti de üç defa adayı ziyaret ederek, her iki tarafla görüştü. Fakat Kıbrıs Türk liderliği, Kıbrıs-AT ortaklık anlaşmasının "Kıbrıs yurttaşları arasında ayrımcılık yapılamaz" diyen 5. maddesini istismar ederek, kendi ayrılıkçı devletin tanınması ve Kıbrıs Cumhuriyeti devletinin dışında ayrı ilişkiler kurma yönünde davrandı. (Cyprus Mail, 7.6.1993) 1983'de KKTC'nin ilanı ardından, Avrupa Komisyonu, Kıbrıs'ın işgal altındaki topraklarıyla

ticaret yapılmasının yasadışı ve Kıbrıs'la ortaklık anlaşmasına aykırı olduğu kararına vardı.

5 Aralık 1989'da AT Tarım Genel Müdürlüğü tarafından yayımlanan Resmi Nota ile (ki 29 Kasım 1983 tarihli Bakanlar Konseyi kararına dayanmaktaydı) Kıbrıs'tan ithali yapılacak bütün ticari mallar üzerinde yasal Kıbrıs hükümetinin resmi damga ve belgelerinin bulunması gerektiği ve bütün AT üyesi ülkelerin buna uymak zorunda oldukları açıklandı.

Kıbrıs Türk liderliği, birçok defa AET-Kıbrıs ilişkilerinin ilerletilmesinin toplumlararası görüşmelerde ilerleme kaydedilmesine bağlı olmasını talep etmişse de, AET, Ortaklık Anlaşması hükümlerinin bütün Kıbrıslılara yarar

sağlamayı öngördüğünü belirterek, anlaşma imzalama, uygulama ve gözden geçirme yetkisine haiz tek taraf olarak sadece Kıbrıs hükümetini tanıdığını açıkladı.

Bir buçuk yıl süren görüşmeler ardından 19 Ekim 1987'de, AET ile Kıbrıs Cumhuriyeti arasında gümrük birliği anlaşması imzalanarak, 1 Ocak 1988'den itibaren uygulamaya kondu. 1989'da imzalanan 3. mali protokolla da 1993'e kadar olan süre için 62 milyon ECU'luk mali yardım ve kredi sağlandı. Bu paranın Rumlarla Türkler arasında %82-18 oranında paylaşılmasını kabul etmeyen Türk liderliği, %25'in üzerinde bir pay istemiş ve üstelik kredi olarak verilecek paranın geri ödenmesi için de yükümlülüklerini kabul etmemiştir. Türk tarafı, kredinin tamamının Rum tarafınca ödenmesini isteyerek, Kıbrıs sorununun çözümünden sonra yapılacak hesaplaşmada dikkate alınacağını belirtmiştir. Rum tarafı ise, Kıbrıslı Türklerin nüfus oranının %18 olduğunu ve bundan fazla bir payın Türklere verilmesinin mümkün olmadığını vurgulayarak, "Türkiye'den aktarılan sömürgecileri de beslemek niyetinde değiliz" şeklinde görüş bildirmiştir. (Proina Nea'dan aktaran Kıbrıs, 6.2.1990) Ayrıca Kıbrıs Türk liderliği, AT'nin Kıbrıs'a yapacağı yardımdan hissesine düşecek payı, Kıbrıs Kalkınma Bankası kanalıyla verme ve gerçekleştireceği projeleri bu bankanın denetimi altına alma kararını reddetmiştir. Türk tarafı, buna neden olarak da, tanımadıkları Kıbrıs Hükümetinin otoritesini tanımış olacaklarını öne sürerek, bu kanaldan parayı kabul etmeyeceğini bildirmiştir. Öte yandan Kıbrıs Kalkınma Bankası da, Kıbrıs Türklerine para vermek için "KKTC Mühürü" ile yapılacak başvuruları finanse etmeyeceğini, nereye harcanacağını bilinmeden ve geri ödenmesi teminatı sağlanmadan tek kuruş dahi verilmeyeceğini AT'ye açıkça belirtmiştir. Kıbrıs hükümetinin paranın nereye harcanacağını denetlemek üzere BM'in bir müfettiş ataması önerisini ise Türkler derhal reddetmişlerdir. Hükümet, bu para ve kredilerin Kıbrıslı Rumlara ait mülklerin tamir edilerek kullanılmalarını sağlayacak alanlara harcanmasından çekindiğini belirtmiştir. (Agon, 1.1.1990)

Kıbrıs Cumhuriyeti ile AET arasındaki ekonomik, ticari ve siyasal ilişkilerin gelişmesi ardından, 1988 yılında "Avrupa Siyasal İşbirliği" çerçevesinde siyasal temaslar da başlatılmıştır. Avrupa'nın Kıbrıs sorunu ile daha yakından ilgilenmesi, sorunun BM kararları temelinde ve adanın bağımsızlık, egemenlik ve toprak bütünlüğüne saygı gösterilerek çözülmesini talep eden birçok açıklamaların yapılmasını da getirdi. Bunların en önemlisi, Haziran 1990'da

Dublin'de yapılan Avrupa Bakanlar Konseyi Toplantısı'ndan sonra yayımlanan ortak bildiriye, Türkiye'nin toplulukla olan ilişkilerinin Kıbrıs'taki gelişmelere bağlı tutulacağına açıklanmasıydı. Bu, AT Komisyonu'nun Türkiye'nin tam üyelik başvurusuna ilişkin 18.12.1989 tarihli görüşünde de şöyle belirtilmişti:

"Türkiye'nin topluluğa katılması sorununun siyasal verileri, Türkiye ve topluluk üyesi bir devlet arasındaki uyumsuzluk ile Avrupa Konseyi'nin geçenlerde derin kaygılarını belirttiği Kıbrıs'taki durumun yarattığı olumsuz etkilere değinilmedikçe eksik kalacaktır. BM'nin konuya ilişkin kararlarına uygun olarak Kıbrıs'ın birlik, bağımsızlık, egemenlik ve toprak bütünlüğü gündemdedir."

Kıbrıs'ın Avrupa Topluluğu'na tam üyelik girişiminde bulunacağına ilişkin haberler üzerine, Kıbrıs Türk liderliğinin, tehditkâr bir tavır içine girdiği görüldü. Günaydın gazetesinde çıkan bir haberde şöyle denmekteydi:

"Kıbrıs Rum kesiminin AT'na tam üyelik için başvuru hazırlığında olması, KKTC ile Türkiye'nin Kıbrıs politikasında yeni strateji belirlemesine yol açacak. Dışişlerine yakın kaynaklara göre, eğer Rumlar tam üyeliğe başvurursa, KKTC de "tam bağımsız ülke" olduğunu ilan edecek, kendi parasını basarak, milli marşını da besteletecek." (aktaran Kıbrıs Postası, 3.5.1989)

Rauf Denktaş da, Kıbrıslı Rumların AT'ye giriş başvurusu yapmaları halinde, toplumlararası görüşmelerin sona ereceği tehdidinde bulunarak, "Türkiye girmeden Kıbrıs'ın AT'ye girmesine karşıyız" şeklinde konuşmuştu. Dışişleri Müsteşarı Osman Ertuğ ise verdiği bir demeçte, KKTC'nin AT politikasını şöyle açıkladı:

"Kıbrıs'ın AT'ye girmesine karşı değiliz. Hatta AT'ye girmek istiyoruz. Ancak zamanlama konusunda Rumlarla anlaşamıyoruz. Biz, Rum tarafının tek başına AT'ye girmesine karşıyız. Kıbrıs'ın AT'ye girişi, Kıbrıs sorununun çözümünden sonra olmalıdır. Rumların yapacağı tek taraflı bir akit geçerli olmayacaktır. Ancak bir gün AT'ye gireceğiz. Konuya bu gözle bakıyoruz."

Haberde devamla, 1988'de imzalanan protokol uyarınca Rum kesiminin AT ile olan ticarete gümrük vergilerini indirmeye başladığı, ama Türk tarafının ekonomik geri kalmışlığını öne sürerek, protokola uymaktan kaçındığı belirtilmekteydi. (Kıbrıs, 1.8.1989)

Zamanın Kıbrıs Cumhurbaşkanı Vasiliu ise, KKTC'nin ekonomik açıdan geri kalmışlığı konusunda şunları vurgulamaktaydı:

"Ne yazık ki Sayın Denktaş, sorunun pratik yönlerini tartışmaya yanaşmıyor. Ama ona önerdiğimiz çözümün, iki taraf arasındaki dengesizliği hızla gidereceğini söyledim. Şunu anlamalı ki ekonomiyi birleştirmek zorundayız." (World Link'ten aktaran Cumhuriyet, 24.5.1990)

Avrupa Komisyonu, 1990 yılı Şubat'ında Kıbrıs'ta bir büro açma kararı aldıktan sonra, Haziran'da bir büyükelçi tayin etti. 5 Temmuz 1990'da ise Kıbrıs hükümeti AT'ye tam üyelik başvurusunda bulundu. Cumhurbaşkanı Vasiliu, KRYK-TV'sinin Aktüalite programıyla aynı gün yaptığı bir söyleşide, bu başvurunun neden Kıbrıslı Türklerle ortaklaşa yapılmadığı şeklindeki bir soruyu şöyle yanıtladı:

"Bunun böyle yapılmasını biz de çok isterdik. Bundan mutluluk duyacaklık. Ancak bunun böyle olmasını biz istemedik. Bilindiği gibi Kıbrıs Türk tarafı, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin sürecine katılmayı kabul etmiyor ve ayrılıkçı siyasetinde ısrar ediyor. Biz Kıbrıs sorununun en erken bir zamanda çözülmesi gerektiğine inanıyoruz. Bundan önce defalarca belirttiğimiz gibi Kıbrıs'ın bütün halkının, Kıbrıslı Rumlarla Kıbrıslı Türklerin haklarının güvence altına alınacağı federal bir cumhuriyet olmasını ve bu federal cumhuriyetin hükümet çerçevesinde topluca kararlar alınmasını ve bu kararların topluca yürütülmesini sağlamasını istiyoruz. Bu gerçekleşene dek, ülkemizin, Kıbrıs'ın bütün olarak, yalnız Kıbrıslı Rumların değil, Kıbrıslı Türklerin de geleceği için gerekli bütün kararları

almakla yükümlüyüz. Çünkü Kıbrıs'ın biraz önce belirttiğim Avrupa sürecinin dışında kalması halinde, bu yalnız Kıbrıslı Rumların değil, Kıbrıslı Türklerin de aleyhine olacaktır. Bütün Kıbrıs halkının aleyhine olacaktır. Bu nedenle topluluğa başvuruda bulunmaktan başka seçeneğimiz yoktu."

Vasiliu, Türk toplumu lideri Denktas'ın başvuru "düşmanca bir girişim" olarak nitelemesini yorumlayan yanıtında da şöyle diyordu:

"Kıbrıs'ın AT'ye üye olma isteminin düşmanca bir girişimle ne ilgisi var, anlamıyorum. Bugün topluluğa üye olmayan Avrupa ülkeleri, topluluğa katılmak için can atıyor. Ayrıca AT'nin üye ülkelerin ve tüm vatandaşların insan haklarını ve ekonomik gelişmesini güvence altına aldığı bilinen bir gerçek. Sayın Denktas'ın, başvurunun toplumlararası diyaloga öldürücü darbe vurduğu yolundaki demeci ilginçtir. Çünkü Sayın Denktas'ın New York'da yer alan görüşmede izlediği tutumla toplumlararası diyaloga darbeyi kendisinin vurduğunu, yalnız ben değil, bütün dünya biliyor. BM Genel Sekreteri'nin Güvenlik Konseyi'ne sunduğu ilgili raporda da bu gerçek belirtilmiştir."

Vasiliu, Kıbrıslı Türklerin elde edecekleri haklara değindikten sonra, bu hakların nasıl güvence altına alınacağına ilişkin olarak da şöyle demektedir:

"Kıbrıslı Rumların hakları nasıl güvence altına alınacaksa, Kıbrıslı Türklerin de hakları aynı biçimde güvence altına alınacak. Konuyu daha belirli biçimde açıklamak gerekirse; Kıbrıslı Türklerden bazılarının bulunacak çözüm çerçevesinde çoğunlukta olan Kıbrıslı Rumların daha fazla tercih edilebileceğini ve Kıbrıslı Türklerin eşit vatandaş sayılmayacakları şeklindeki bir görüş iieri sürebileceklerini varsayalım. Böylesi görüşleri bundan önce çok kez işittik. AT'ye üye olmayan bağımsız Kıbrıs Cumhuriyeti'nde böyle bir iddianın geçerli olabileceğini teorik olarak kabul edelim. Halbuki böylesi bir durumun topluluğa üye bir Kıbrıs'ta geçerli olabileceğini düşünmek, kesinlikle imkansız. Çünkü AT'nin ırk, ulus ve toplum ayrımı yapmaksızın bütün topluluk vatandaşlarının hak ve özgürlüklerini güvence altına aldığı çok iyi bilinmektedir. Topluluk içinde toplulukların haklarının güvence altına alınmasının örneklerini görebiliriz. Bu nedenlerle Kıbrıslı Türklerin, Kıbrıslı Rumlardan daha fazla Kıbrıs'ın AT'ye üye olmasından yana olması gerekir."

Vasiliu, tam üyeliğe gerektiği gibi hazırlanmak için Kıbrıslı Rum ve Türk ticaret ve sanayi adamlarının, iktisatçı, hukukçu, eğitimci ve diğer uzmanlaşmış kişilerin bir araya gelerek, topluluğa üyeliğin anlamı, ne gibi hazırlık gerektiği ve diğer ilgili konuları görüşmek üzere temas kurmalarının yararlı olacağına inandığını belirterek, bu tür temas ve görüş alış-verişlerinin geliştirilmesini sağlamak gerektiğini vurgulamıştı. Ne var ki, Kıbrıs Türk liderliğinin, kendi denetimi dışında yapılacak bu tür temaslardan yana olmadığı da zaman içinde kanıtlanmıştır.

Kıbrıs Cumhuriyeti'nin 5 Temmuz 1990'da AT'ye tam üyelik için başvuruda bulunması, ayrılıkçı Kıbrıs Türk lideri Rauf Denktas'ın şöyle konuşmasına neden olmuştu:

"Yaptığımız tüm uyarılara rağmen, Rum tarafı AT'ye başvuru gerçekleştirmiştir. Biz yapmayın etmeyin dedikçe, gözümüzün içine baka baka bu müracaatı yapan adamlar, Kıbrıs Cumhuriyeti olduklarını söylediler. Ben ne masaya otururum, ne de herhangi bir uzmanı oturturum." (Cumhuriyet, 7.7.1990) "Rumlar AT'ye üye oldukları takdirde kuzey, Türklerin tapusunda kalır...Kimse KKTC'yi altımızdan alamaz. Hangi oyunu yaparlarsa, o oyuna oyun ile cevap vereceğiz. Başka çaremiz yoktur. Bu bir Bizans oyunudur. Avrupa bunu ya görür, ya da görmez. Görmezse, onun da tedbiri vardır...AT başvurusu Yunanistan'la entegrasyon anlamına gelir." (Kıbrıs, 7.7.1990)

Görüldüğü gibi, Denktas, kurucu ortağı olduğu Kıbrıs Cumhuriyeti'ndeki ortaklık haklarına sahip çıkmak yerine, taksimci politikalar gütmekte ve yapıcı davranmamaktaydı. Nitekim adadaki Türk askeri varlığına dayanarak, başvuru sonrasında kuzeyle güney arasındaki Lidra Palas geçiş kapısını 24 saat kapatan Kıbrıs Türk liderliği, hâlâ daha 1958'lerin "ya taksim, ya ölüm" politikasını güttüğünü kanıtlamış olmaktadır. Nitekim Denktas, AFP'ye verdiği bir demette de yine işbirliği değil, ayrılıktan yana olduğunu göstermekteydi:

"Rum yönetiminin AT'ye başvurusuna olumlu yanıt verme, fiili olarak bir başka Kıbrıs devletinin varlığının tanınması anlamına gelebilir. KKTC, AT'ye girmek için başvuruda bulunmadı. Böylece iki Kıbrıs devleti olacaktır. Biri AT üyesi, diğeri değil." (Kıbrıs, 20.7.1990)

Kıbrıs Türk liderliği, sözümona AT'ye de tehditler savurarak, Kıbrıs Cumhuriyeti adına yapılan başvurunun kabul edilmesi halinde, ayrılığı daha da pekiştirecek olan bir "önlemler paketi" uygulayacağını açıkladı. Buna göre, 1. KKTC kendi parasını basacak, 2. Maraş "tırtıl harekâtı" ile aşama aşama yerleşime açılacak, 3. KKTC ile TC arasında pasaport işlemleri karşılıklı olarak kaldırılacak, 4. Siyasal ve ekonomik içerikli ikili anlaşmalar bağlanacak, 6. Tüm sınır kapıları kapatılacak." (Kıbrıs, 16.9.1990)

AT'nin, Kıbrıs'ın başvurusunu işleme koyduğunu açıkladığı bildiride "ortaklıktan ada halkının tamamının yararlanacağı ve komisyonun bu gaye ile Kıbrıs Türk toplumu temsilcileri ile görüş alış-verişinde bulunduğu" hususu yer almaktaydı. (Kıbrıs, 18.9.1990)

"AT ülkeleri arasında pasaport uygulanmamaktadır. Bizim de Anavatanımızla, AT ülkeleri arasında var olan uygulamaları gerçekleştirmemiz doğaldır" diye konuşan KKTC Başbakanı Eroğlu (Yeni Gün, 29.7.1990) ile TC Başbakanı Akbulut arasında imzalanan "25 Temmuz Mutabakat Belgesi"ne göre, KKTC ile TC arasında pasaport uygulamasının kaldırılmasına karar verilmiş, ama yapılan uluslararası baskılar sonucu çalışmalar dondurulmuş (Vatan, 4.5.1991) ve ancak 2 Eylül 1991'de kimlik belgesiyle seyahat başlatılmıştı.

AT ve BM yetkililerine meydan okuma olarak nitelendirilen bu uygulama, "KKTC'ye gelen turist sayısını artırmak" amacına yönelik olarak sunulmuşsa da, "sorma-gir hanına dönen KKTC" için başta hırsızlık ve soygun olmak üzere birçok sosyal ve ekonomik sorunlara yol açmıştır. 1 Ocak 1994'de göreve başlayan DP-CTP koalisyon hükümeti, söz vermiş olmasına rağmen, kimlikle girişi kaldıramamıştır.

1989-1993 yıllarını kapsayan 3. mali protokol dönemi içinde de olumsuz tavrını sürdüren Kıbrıs Türk lideri Denktas, Lefkoşa Kanalizasyon Projesi için Türk tarafına karşılıksız olarak verilecek olan 5 milyon dolarla ilgili olarak şöyle konuşmuştu:

"AT'ın Güney Kıbrıs'taki Büyükelçisi ile görüştüm. Parayı nasıl vereceklerini sordum. Kıbrıs Cumhuriyeti'nin meşruluğunu yitirdiğini, Rum Cumhuriyeti'ne dönüştüğünü görmezlikten gelerek, "Kıbrıs Cumhuriyeti kanalı ile" dedi. Ve parayı nereye harcayacağımızı da, "Kıbrıs Cumhuriyeti" dediği Güney'deki Rum İdaresi bilecek, tasvip edecek...Bu paranın direkt Türklerle verilmesinin formülünü isteseler yine bulurlar. Onların istediği bizi Rum'a bağlamak. 5 milyon dolar da "yemleme". Doğal olarak böyle bir parayı alamayız. Parayı reddetmedik. Yolu reddettik. Halkımızı Rum'un kulu, kölesi yapmayız." (Kıbrıs, 4.6.1991)

Denktas bir başka demecinde, "Türkiye'nin garantörlüğüne ters düşen bir sistemin içine Türkiye'siz girmemiz düşünülemez. Hayali ekonomik beklentilerle halkımızı kandırmayalım. AT, boynumuza karın doyurucu bir tasma yapılamaz" diyordu. (Kıbrıs, 6.9.1991)

Yasadışı olarak kurulmuş bulunan ve Türkiye dışında hiçbir devlet tarafından tanınmayan Denktas'ın ayrı devletçiliği, her türlü durumu kendi yararına kullanma eğilimini sürdürürken, "Rumlar AT'ye alınırsa, bölünmüşlük kalıcı olur" diyerek, kendi taksimci politikasına yeni kılıflar aramaya kalkmaktaydı. Denktas, hiç çekinmeden "Kıbrıs adı altında Rum yönetimine verilen kredi ve yardımların %30'unun Türk tarafına verilmesi için baskı yapılmasını, ambargoların tanınmamasını ve Rumların tek yanlı olarak AT'ye giremeyeceklerinin duyurulmasını" talep edebilmekteydi. (Cumhuriyet, 7.10.1992)

Kıbrıslı Türk tekstil ve tarım ihracatçıları, 1987 tarihinde imzalanmış olan Kıbrıs-AT Gümrük Birliği anlaşmasındaki gümrük indirimlerinden yararlanarak, ürünlerini başta İngiltere olmak üzere AT ülkelerine ihraç etmekteydiler. Bu ihracatta, üzerine ayyıldız konmuş Kıbrıs Cumhuriyeti mührü kullanılmakta ve yapılan bu sahtelik, İngiliz makamlarınca hoşgörülle onay görmekteydi. 1992 yılında İngiltere'deki Rum ithalatçıları tarafından buna karşı açılan bir dava, AB Adalet Divanı'nda sonuçlandı. 5 Temmuz 1994 tarihli kararda, Kıbrıs'ın işgal altındaki topraklarından yapılacak ihracatta, yasal Kıbrıs Cumhuriyeti hükümetine ait sağlık ve dolaşım belgelerini taşımayan malların gümrüksüz girişten yararlanamayacağı vurgulandı.

İhracatının %80'ini başta İngiltere olmak üzere diğer AB ülkelerine yapmakta olan KKTC'nin lideri Denktas, bu karara tepkisini yine Lefkoşa'daki Lidra Palas geçiş kapısını birkaç gün kapatarak göstermeye çalıştı ve mehter marşı ile dini sözlerin dinletildiği mitinginde şöyle konuştu:

"Rum'a boyun eğmemek için zirai ürünlerimizi gerekirse Atatürk Meydanı'na yığar yakarız"! (Kıbrıs, 16.7.1994)

Öte yandan Türkiye'nin de, Denktas'ın yanlış hukuki

yorumlarına alet olmakta oluşuna tanık olmaktayız. Kıbrıs Türk lideri, Rum müracaatının dayandığı hukuki bir temel olmadığını, 1960 anayasasına dayandıklarını iddia edemeyeceklerini belirtmekte ve bunun gerekçelerini şöyle sıralamaktadır:

"Çünkü bu anayasaya göre, dış meselelerde tarafların veto hakları vardır. Türk tarafı bu konuda, Rumların müracaatlarına karşı çıkmıştır...Kıbrıs Cumhuriyeti'nin, kuruluş esaslarından biri, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin, Türkiye ve Yunanistan'ın üyesi olmadıkları kuruluşlara katılamayacağıdır. Çünkü temel esas, iki toplumun anavatanlarına, anavatanlarından herhangi birine, diğerinden fazla bir fırsat vererek, adanın o anavatanla herhangi bir konuda entegrasyonu önlemek ve böylelikle, toplumlar arasında güvensizliğe göz kapayarak ve tüm adalet kurallarını çiğneyerek, Türk toplumunu mahkum etmek yolundadırlar." (Kıbrıs, 4.10.1993)

Oysa yıllardır değişmeyen "dava avukatı" Denktas, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin anayasasına sahip çıkacaksa, bir bütün olarak sahip çıkmalı ve taraf olabilmesi için de, ortaklık sandalyesinde oturur olmalıdır. İşine geldiğinde Anayasa'ya uyulmasını istemek, işine gelmediğinde de onu ayaklar altına alıp çiğnemek, "avukat"lığa sığmaz, hukuka hiç denk düşmez. Kaldı ki, Denktas, ilgili anayasa maddelerini de kendince yorumlamaya kalkmaktadır. Garanti Andlaşmasının 1. maddesinde açıkça görüleceği gibi, orada kastedilen, Yunanistan veya Türkiye ile siyasi veya iktisadi birlik oluşturma, bir başka deyişle enosis ve taksim'in yasaklanmasıdır; Avrupa Birliği denen devletler topluluğu ile siyasi veya iktisadi birlik oluşturma, ona katılma söz konusu değildir. Benzeri bir itirazın, Kıbrıs'ın İngiliz Uluslar Topluluğu (Commonwealth'e) katıldığı zaman Kıbrıs Türk liderliği tarafından yapılmamış olması da anımsanmalıdır. Kaldı ki, Kıbrıs Cumhuriyeti Anayasası ve Garanti Andlaşmasına rağmen, Kıbrıs Türk liderliğinin 1974 yazından bu yana, garantör ülkelerden biri olan Türkiye ile "Türk Lirası" aracılığı ile oluşturduğu iktisadi birlik gözardı edilmektedir.

Avrupa Birliği'nin 1993 yılı sonunda atadığı Kıbrıs gözlemcisi Serge Abou ile görüşmekten kaçınan Ankara ile Denktas, Kıbrıs'ta birlikten yana değil de, taksimci ayrılıktan yana olduklarını kanıtlamışlardır. Serge Abou, Lefkoşa'da toplanan Kıbrıs-AB Karma Parlamenteler Komitesi'nin toplantısında yaptığı bir konuşmada, AB konusunda Kıbrıslı Türklerin endişelerini yatıştırmak için bir program hazırladıklarını açıkladı. Abou, gençler ve akademisyenler arasında temaslar sağlanması, iş fırsatları yaratılması, turizmin geliştirilmesi, kültürel mirasın korunması, edebi eserlerin tercümesi, optik ve akustik araçların kullanılması, ulaşım olanaklarının geliştirilmesi ve bu çerçevede limanlara özel önem verilmesi gibi programların öngörüldüğünü söyledi. (Vima'dan aktaran Kıbrıs, 13.4.1995) 1993-1999 dönemi için geçerli olan 4. Mali Protokol'daki 74 milyon ECU'dan 20 milyonu iki toplum arasındaki Güven Artırıcı Önlemlerin uygulanması için ayrılmış olmasına rağmen, Türk tarafı bu konuda olumlu bir yaklaşım göstermemiştir. Türkiye'nin kendisi de, 1996'da AB ile gümrük birliğine girmiş olmasına rağmen, Kıbrıs'taki ayrılıkçı politikası ile kendi kendine ayak bağı olmayı sürdürmektedir.

1995 yılı Ağustos ayı içinde basında, AB'nin Kıbrıs'ın kuzeyinde bir büro kuracağına ilişkin haberler çıkmışsa da (Kıbrıs, 28.8.1995), daha sonra bu haber AB Komisyonu Lefkoşa Temsilciliği tarafından resmen yalanlanmış; Kıbrıs Türk lideri Rauf Denktas'dan, böyle bir irtibat bürosunun, ancak KKTC makamlarından gerekli izinlerin alınması halinde açılacağını duyurmuştur. (Kıbrıs, 30.8.1995) Bu arada ABD'nin Lefkoşa'daki Büyükelçiliği'nin "Conflict Resolution" (Uyuşmazlıkların Çözümü) Gruplarının yapmakta olduğu iki toplumlu buluşmalar çerçevesinde, AB üyeliği konusuyla ilgilenen çalışma grupları da oluşturulmuş ve çeşitli iki toplumlu toplantılar düzenlenmişti. Örneğin Lefkoşa'da ara bölgede bulunan Lidra Palas Otelinde 25 Ekim 1995 akşamı düzenlenen "Avrupa Birliği ve Kıbrıs: Artılar ve Eksiler" konulu toplantı büyük ilgi görürken, Rum ve Türk genç işadamları Brüksel ve Strazburg'u ziyaret etmiş, Lefkoşa'nın Türk kesiminde yapılan toplantılarda da Kıbrıs Türk kamuoyu AB hakkında bilgilendirilmişti.

Bu yakınlaşma toplantıları, AB'nin "Tam üyelik görüşmeleri şu veya bu şekilde Kıbrıslı Türkleri de içermelidir" görüşü paralelinde, Kıbrıs Türk liderliğinin bazı engellemelerine rağmen sürdürülmüş ve Kıbrıslı Rum ve

(devamı 12. sayfada)

GERÇEK

Selim KURTULUŞ

Sizi Gidi Aptal Burjuvalar

Yeni bin yıl arifesinde "cehennemde zil takıp oynayan zebaniler" gibi yerinizde duramıyorsunuz. Saltanatınızın, o sınır tanımayan hırsınızın ölümünü geciktirmek için şaklabanlık yapıyorsunuz. Haklısınız! Gün sizin! Dönem sizin! tadına varın. Varın ki kendi cehenneminizde yanarken gözünüz arkada gitmesin.

Yeni bin yıl arifesinde balonlar uçurun, havai fişekler atın, barış şarkıları söyleyin, viskileri su gibi akıtın. Bu da yetmez. Son üç asırdır saltanatınızın nelere malolduğunu da unutmayın. Dünyayı, halkları, proleteriyayı nasıl mahfettiğinizi asla unutmayın. Çünkü biz, sizin yaldızlı ışıklarınızın arkasındaki karanlık cehennemini biliyoruz. Bu cehennemdir hayatın gerçeği. Bu cehennemdir bizim kinimizi azaltmayan. Bu cehennemdir herşeye ve herkese karşı bizi ayakta tutan.

Balonlar uçurun Washington'da, havai fişekler atın Paris'te, Londra'da. Palavra sıkın televizyonlarda. Ne yazar. Evine ekmek götüremeyen işçi, ailesinden kopmuş gurbette yalnız yoldaşım, evini başına yıktığın yoksul, sömürünün pençesindeki siyah hep bir ağızdan haykırıyor.

"Milenyumunuz size kalsın, bizler binlerce yıllık yürüyüşle yola çıkan haklı, onurlu yığınlarız. Belki tökezleriz, belki geriye düşeriz. Ama dönüş yok bu yoculuktan."

20. yy.'da kırk yıllık sosyalist ikdidar bile sizlerin kabusu oldu. Bu deneyim büyük, bu deneyim bu zafer emsalsiz. Şaşmak yok. Ürkemek, tereddüt etmek yok. Sizin boyalı suratlarınızdan akan boyalar sonrası yüzünüz ortaya çıktı.

Dünya'nın yarısını kan gölüne çevirenler. yoksulu yoksula kırdıranlar sizlersiniz. Kar hırsıyla doğayı, insanı kirletenler sizlersiniz. Bir milyar insanın okuma yazma bilmediği günümüz dünyasında uygarlıktan söz edenler sizlersiniz.

Size kızıyorum ama içimden de gizli gizli sizi "tebrik etmek" geçiyor. İtiraf etmeliyim ki tarihin en kurnaz, en hilebaz sömürücü sınıfısınız. Bir avuç sayınızla biz milyarları pasifize edip birbirine kırdırıyorsunuz. Bravo size. Bizans entrikaları sizin yanınızda masum kalır. Ama hemen bu okşamadan böbürlenmeyin. Daha söyleyeceklerim var. Unutmayın ki sizden önceki sömürücü sınıf belki binyıl saltanatını sürdü. Siz daha palazlanır palazlanmaz karşınızda amansız düşmanınız Proleteriyayı buldunuz. Ve o gün bu gün size aman yoktur.

Emperyalist haydutların geriye bıraktığı kırıntılarla beslenen "bizim aptal burjuvalarımız". Size de birkaç sözüm var.

Helsinki ve milenyum rüzgarları sizi de "banşçı" yaptı. Sizin barışınızı biz çok gördük ve yaşadık. Sizler "kar için her yol mübahtır" diyerek gerektiğinde "ananızı" bile satarsınız. Fakat reşit olmayan çocuk gibi üç kuruş için yapmadığınız şaklabanlık kalmadı.

Siz de unutmayın bu sayfa değişecek ve sizler de, yarattığınız soygun ve baskı rejimi de gözünüzün önünde tarihin çöplüğüne gidecek.

Ve o gün sizler de İNSAN olacaksınız. Bu şans size verilecek. Kullanana aşkolsun benim aptal burjuvalarım.

AYRILIKÇI KIBRIS TÜRK LİDERLİĞİ VE

AVRUPA BİRLİĞİ

(11. sayfadan)

Türk sendikacıların katıldıkları "Ortak Sendikal Forum"lar, Brüksel Kadın Grubu'nun çalışmaları, Kıbrıs yanında Londra ve İstanbul'daki Kıbrıslı Türklerin de AB konusunda bilgilendirilmeleri gerçekleştirilmiştir.

Kıbrıslı Türklerin belli bir bölümü bu aydınlatma çalışmalarından memnun kalmışken, Kıbrıs Türk liderliği, bu yakınlaşma toplantılarından huzursuzluk duymaktaydı. Örneğin Ortam gazetesi 21 Aralık 1996 tarihli sayısında Denktaş'ın "AB'nin Kıbrıs Büyükelçisi Gilles Anouil'in Kıbrıs Türklerini kandırmak için giriştiği yüz kızartıcı eylemlere eğilme zamanı geldiğini" söylediğini belirten demeci için şu başlığı kullanmıştı: "Olası bir referandumda, KKTC halkının Türkiye'siz de AB'a girmeye onay vereceğinden korkan ve bahane arayan Cumhurbaşkanı Denktaş, AB'ın Kıbrıs Büyükelçisine ateş püskürdü". Bilahare, Denktaş'ın AB'ye karşı siyasal tavrını daha da sertleştirdiği görüldü ve "Kıbrıs'ın AB'ye iki eşit devlet olarak girilebilir" görüşü daha da öne çıkarılmaya başlandı. (Yeni Demokrat, 10.1.1997)

Öte yandan Kıbrıs Cumhurbaşkanı Kleridis şu öneride bulunmaktaydı: "Kıbrıslı Türkleri Kıbrıs Cumhuriyeti'nin görüşme heyetine katmaya hazırız. AB ile yapılan görüşmelere, yasal yünden geçersiz herhangi bir varlık değil, yasal Kıbrıs Hükümeti katılmaktadır." (Cyprus Weekly, 21.2.1997)

AB Komisyonunun Dış İlişkilerden Sorumlu üyesi Hans Van Den Broek, Lefkoşa'nın Türk kesiminde verdiği bir konferansta, Kıbrıs Türk toplumunun kendisi için en kârlı olanın, statükoyu sürdürmek olduğunu düşünmesi ve seçimini bu yönde yapması halinde, bundan çok büyük pişmanlık duyacağı ve sorunun çözümünde çok büyük zorluklarla karşılaşacağı uyarısında bulunarak, "Bağımsız Kuzey Kıbrıs AB tarafından tanınmayacak" diye konuşmuştu. (Birlik, 1 Mart 1997)

Gerek Türkiye yetkilileri, gerekse Kıbrıs Türk liderliği, Kasım 1997'de "KKTC'nin tanınması" nı talep eden yeni bir strateji başlattılar. 12-13 Aralık 1997 tarihlerinde yapılan AB Lüksemburg Zirvesi'nden, Kıbrıs Cumhuriyeti adına Rum yönetimiyle tam üyelik görüşmelerinin başlatılması ve Türkiye'nin aday ülkeler arasına alınmaması kararının çıkması üzerine, Türk tarafı bunu, BM çerçevesinde yapılan toplumlara görüşmelere oturmama gerekçesi yaptı. Kıbrıs Türk liderliği, Kıbrıs'ta yürütülmekte olan bütün iki toplumlu temasların askıya alındığını açıkladı. Kıbrıs-AB üyelik görüşmeleri ise, 31 Mart 1998'de, Kıbrıslı Türklerin temsilcilerinin katılımı olmaksızın başlatıldı.

İlgilincir, COMAR Kamuoyu Araştırma Şirketinin yaptığı bir anketle göre, Kıbrıs Türklerinin %11'i Kıbrıs sorununun çözümünden önce AB üyeliğini desteklerken, %42.2'si de üyeliğin çözümünden sonra olmasından yana görüş belirttiler. Ankete katılanların %41.7'si ise, AB üyeliği için hem çözümü, hem de Türkiye'nin de AB'ye girmesini beklemekten yana. Bu durumda Kıbrıs Türklerinin %94.9'u şu veya bu şekilde AB üyeliğini desteklemekteydi.

Aynılıkçılığı tescil edilmiş olan Kıbrıs Türk lideri ise, Lefkoşa Rotary Kulübü'nün bir toplantısında şu görüşleri savunmuştu:

"Türkiye'nin bulunmadığı bir Avrupa Birliği'ne girmemiz demek, bizim artık AB içerisinde birayler olarak yaşamamız demektir. Toplumsal haklar hatta iki kesimlilik, Rumların kendi mallarına sahip çıkamayıp bizimle takas etme gibi usuller, Rum tarafıyla anlaşsak dahi geçerli addedilmeyecek...AB'ye girmek demek, istenmeyen ne varsa hepsinin buraya dolması demektir ve Rum kendisi yapmayacağı kötülüğü Avrupa'dan getireceği insanlara rahatlıkla yaptırabilir, nasıl ki bugün artık silahlı askerler almaya başlamıştır...AB'ne bizim girmemiz demek, Yunanistan kolonisi haline gelmemiz demektir. Türkiye uzaktan bakacaktır, Türkiye ile bütün irtibatımız kesilecektir. Garanti anlaşması da geçersiz olduğu takdirde, buradan toparlanıp gideceğiz. Başka hiçbir çaremiz yok." (Kıbrıs, 24 Aralık 1994)

Bu sözler, Kıbrıs Türklerini 40 yıldan fazla bir süredir akvaryumda tuttuğu yetmezmiş gibi, bundan sonra da okyanus içinde yüzmelerine, dünya halklarıyla yasal bir devletin kurucu ortaklarından biri olarak temas etmelerine engel olmakta olan Kıbrıs Türk liderliği ve arkasındaki güçlerin ideolojik yapısının ne olduğunu çok güzel özetlemektedir.

Nitekim Kıbrıs Cumhurbaşkanı Kleridis de, bu düşünce şeklini, 1999 Aralık ayı başında New York'ta başlatılan yeni görüşmeler öncesinde, BM Güvenlik Konseyi'nin 5 daimi üye temsilcisine şöyle anlatmıştır:

"Troutbeck ve Montreu'da yapılan görüşmelerde

Denktaş, görüşmeler için değil, Kıbrıs'ın AB'a üyelik başvurusunun ger çekilmesi halinde görüşme yapmayacağını, görüşmelerin başlamasından önce, devletin egemen olarak kabul edilmesi gerektiğini iletmek için katıldığına açıklık getirdi. Denktaş'ın AB üyeliğine karşı çıkma nedenlerinden biri, talep ettiği çözümün Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ne uymayan unsurlar içermesinden kaynaklanıyor. Diğer bir ifadeyle serbest dolaşım ve yerleşim istemediğini, mecburi mal-mülk mübadelesinde ısrar ettiği için AB'a üyeliğe karşıdır. Dekonfrontasyon ve asker indirimi konularında da sayılarını belirtmeden önemli oranda Türk askerinin süresiz adada kalmasını ve Türkiye'nin müdahale hakkının devam etmesini isteyen Denktaş, bu malum tezlerinden vazgeçmeye hazır değildir." (Mahi'den aktaran Halkın Sesi, 30.9.1999)

PROF. ÇAĞLAR'IN
İLGİNÇ KONFERANSI

H.Karlıdağ

Uzun yıllar Avrupa Konseyi İnsan Hakları Komisyonu'nda Türkiye'nin savunmanlığını yapmış olan uluslararası hukuk profesörü Bakır Çağlar, Yakın Doğu Üniversitesi'nde 13 Aralık 1999 akşamı verdiği bir konferansta, 10 Aralık 1999'da Helsinki'de alınan AB kararlarını değerlendirdi.

Kıbrıs'ta ilgili paragrafta, "Kıbrıs Cumhuriyeti'nin üyeliği" değil de, "Kıbrıs'ın üyeliği" deyiminin kullanılması olmasının, Kıbrıs'taki Türk muhalefet partilerine bir fırsat yarattığını ve partilerin bunu kullanarak, üyelik görüşmelerinde söz hakkı istemelerinin olanağı olduğuna dikkat çeken Çağlar, bir soru üzerine, TC Başbakanı Ecevit'in de "Helsinki kararına Kuzey Kıbrıs'tan gelebilecek tepkiler" den söz etmesi ile bu tür tepkileri kastettiğini belirtmiştir.

Prof. Bakır Çağlar, bir dinleyicinin, Kıbrıs'taki tapulu toprak üzerinde Kıbrıslı Türklerin hakkının %15 olduğunu belirtmesi üzerine de, Denktaş'ın önerilen %24'ü bile kabul etmediğini söyleyerek, güneyde mal bırakmış olan Kıbrıslı Türklerin de, kuzeydeki toprağına gidemeyen Tiina Loizidu'nun AIHM'de dava açtığı gibi, dava açabileceklerini ve kendisinin bu davaları savunabileceğini duyurdu.

Loizidu davasıyla ilgili olarak çıkan mahkeme kararında, KKTC'den sadece Türkiye tarafından tanınan ve ona bağımlı yerel bir yönetim olarak söz edildiğini ve kuzeydeki bütün tasarruflardan TC hükümetinin sorumlu tutulduğunu belirten Prof. Çağlar, KKTC Anayasasındaki "devletin mülkiyet hakkı" ile ilgili 159. maddenin, uluslararası hukuka ve insan haklarına ters düştüğünü ve derhal değiştirilmesini zorunlu olduğunu söyledi.

"Koyunların sessizliği"nden hoşlanmadığını ve Kıbrıslı Türklerin de kendi insan haklarını ihlali karşısında harekete geçmeleri gerektiğini belirten Prof. Bakır Çağlar, Kıbrıslı Türklerin AIHM'de dava açabilecekleri için neler yapılması bildiren bir açıklama metni dağıttı.

ANKA KUŞU

A. Savaş

YENİ DÜNYA DÜZENİ
AVRUPA- KIBRIS

Sovyetler Birliği'nin resmen (ismen) çöküşü ile birlikte Yeni Dünya Düzeni de başlamış oldu.

Nedir Yeni Dünya Düzeni?

Kimilerine göre artık emperyalizm eski emperyalizm değilmiş...

Emperyalist tekeller ve hükümetler savaşların kötülüğünü kavramışlar, artık sorunlarını savaşla değil, ekonomik yarış ve diplomasiyle halledeceklermiş... vs. vs.

Öyle mi?

Doğrudur, emperyalist tekeller savaş meraklısı değiller. Onlar eskiden de savaşları çok sevdiklerinden çıkarmıyorlardı. İşlerini ekonomik rekabetle, diplomatik daleveralarla döndürmeye çalışıyorlardı hep. Ama, bu her zaman olanaklı olmuyor ki...

Ekonomik rekabet (buna ekonomik savaş da diyebiliriz) her zaman, her koşulda başarı getirmiyor ki.

Bir tekel için başarı sayılabilecek ilişki ve koşullar bir başkası için başarısızlık anlamına gelebilmektedir.

Örneğin, Bakü-Ceyhan Boru Hattı Projesi'nin ABD ve AB tekelleri için büyük bir başarı olduğunu söylemeye gerek yok herhalde. Aynı şekilde, bu projenin Rus burjuvazisi için de başarı olduğunu iddia etmek mümkün mü?

Peki, niye fazlaca ses çıkaramadı Rus mafia lideri Yeltsin, AGİT zirvesinde ve sadece Clinton'a "orospu çocuğu" diyerek memnuniyetsizliğini ortaya koymakla yetindi?

Burjuva dünyasında bu işler güç meselesidir.

Ekonomik savaşın da, diplomasi savaşının da dayandığı nokta aynıdır: **GÜÇ...**

Gücünüz oranında konuşur, gücünüz oranında pay kaparsınız uluslararası sömürü ve talandan...

Aynı şekilde, işler ekonomik rekabet koşulları ve/veya diplomasi oyunları kar etmeyince tek çare kalıyor geriye: **SAVAŞ...**

Gelelim Kıbrıs sorununa...

Belli ki; Anglo-Amerikan emperyalistleri bölgede (Ortadoğu'da) kavga-gürültü istemiyorlar, en azından şimdilik...

ABD, kılıcını çekmiş HE-MAN gibi "güç bende artık" diyerek koşullarını tüm dünyaya olduğu gibi bölge devletlerine de dayatıyor.

"Olsun" diyor, çoğu aydın ve sol politikacılarımız, "bu bizim de yararımıza değil mi?"

Onu göreceğiz bakalım, yararıma mı olacak, zararımıza mı olacak...

Neyse, felaket tellallığı yapmıyalım gene de...

Birakalım, daha düne kadar "Kıbrıs NATO üssü olamaz" diye haykırırlar, NATO'ya kucak açmayı marifet sayıp devam etsinler...

Merak ettiğimiz tek husus şu: **Artık emperyalizmle dost olduklarına göre düşman kim acaba?**

Devrimci güçler mi, yoksa!!!

Türk üsülü üniversite
ve YÖK

YÖK'ün üniversite gençliğine dayattığı anti-bilimsel ve anti-demokratik eğitim ve uygulamalarından nasibini oldukça fazla alan, hatta bu uygulamaların ilk olarak bilinçli şekilde pratiğe geçtiği bir mekan olarak bugünkü üniversiteler karşımıza çıkmaktadır. Üniversite çağına gelene kadar bilim yuvası olarak düşündüğümüz üniversitelere girdikten sonra öyle olmadığını, hatta üniversitelerde yaratılmak istenen gençliğin devletin denetiminde yozlaşmış, kokuşmuş, birey olma niteliklerini kazanamamış, sorgulamayan, araştırmayan bir gençlik olduğunu gördük. Bunun karşısına çıkan devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilere de kapsamlı saldırılarda bulunulmuştur.

İlkokuldan başlayarak üniversitede devam eden uygulamaların başında doğrudan kişiliğin şekillenmesine müdahale, eğitimin bilimsel ve demokratik metodlardan uzak, daha çok şövenist, faşist ve dar zihniyetçi bir metotla yapılmaktadır. Üniversite içinde gençliğe yönelik çeşitli örgütlenmelere giderek kendisini uzun süre korumayı ve yaşatmayı sağlamaya çalışmaktadır. Bunu yaparken de çeşitli yapılar adı altında yapmaya çalışmaktadır. Hatırlanacağı üzere devrimci-demokrat ve yurtsever gençliğin kurmuş olduğu öğrenci derneklerini kapatarak kendince alternatif olarak kurduğu Öğrenci Güvenlik Birliği (ÖGB)'ni bütün üniversitelerde kurumaştırmaya çalışmıştır. Özellikle örgütlü bir yapı içerisinde bulunan kesimlerin engellemeleriyle fazla bir başarı elde edemediler.

YÖK'ün anti-demokratik, anti-bilimsel uygulamalarına uyan ve onların istediği tipte olan öğrenci gençliği ÖGB aracılığıyla yaratılmak isteniyordu. Bunun karşısında olan devrimci-demokrat öğrenciler de demeklerde örgütlenerek bütün saldırı ve şiddete rağmen bu yapıya karşı cevap olmuşlardır. Bu dönemde başarılı da olmuşlardır. Çünkü devlet daha sonra kendi eliyle kurduğu bu yapıyı tasfiye etti. ÖGB' de başarılı olamayan devlet bu sefer de Gençlik Kulüpleri'ni çıkardı. Demeklere yeniden birer birer kapatma cezası verilmesi, saldırıların bu sefer planlı ve çok yönlü olduğunu gösteriyor. Devletin denetiminde faaliyet yürütecek olan Gençlik Kulüpleri, Resmi Gazete'de yayımlandı. Buna göre Gençlik Kulüpleri sadece bir alanda çalışma yapabilecek. Bunlar da devrimci anlayıştan uzak ve en önemlisi bilimden uzak, yarışmaya dayalı olan her türlü etkinlik, sportif faaliyet, folklor çalışması vs. ile sınırlanıyor. Aynı Gençlik Kulüplerinin çalışma yürütebilmeleri için il gençlik ve spor müdürlüğünden izin alması gerekiyordu. Gençlik Kulübü'nün çalışmaları da bu kurum tarafından denetlenecekti. Kısacası devlet ÖGB gibi yapılarda üniversite öğrencilerini istediği kalıba sokarak gençliğin hak alma mücadelesini sektöre uğratma planlarının bir parçası olarak karşımıza çıkıyor. Sosyal faaliyetlerle allandırıp pullandırdıkları Gençlik Kulüpleri'yle üniversite gençliğini mücadeleden uzaklaştırmak gibi kendilerine bir hedef biçmişler.

Eğitimin hızla özelleştirilmesiyle birlikte kişinin eğitim ve öğrenim hakkı elinden alınmaya çalışılmaktadır. Bu uygulama ile de halka "paran varsa eğitim görebilirsin, paran yoksa eğitim de yok" denmektedir. Biz devrimci-demokrat, yurtsever gençlik olarak bize düşen görev bu uygulamanın karşısında durmaktır. Paralı eğitim konusu üzerinde biraz durulması gerektiğini düşünüyorum. Bu uygulama ile yapılmak istenenin ne olduğuna bakmak gerekir. Bilindiği gibi 1971'e kadar devlet kendi üniversitelerinde de okuttuğu öğrencilerden belli miktarda haraç alırdı. Bu dönemde gençliğin verdiği mücadele sonuç vermiştir. 12 Mart cuntasından sonra harçlar tekrar gündeme getirilerek "öğrenci cari harcama katkı payı" adı altında öğrenciden harç alınmaya devam edilmiştir. Gelelim özel üniversitelere; Bu üniversiteler de "eğitim ve bilim" bakımından devlet üniversitelerinden farklı olmamakla birlikte devlet üniversitelerinin başaramadığı uygulamaları özel üniversiteler yapmaya çalışmıştır. Dikkat edilirse daha en baştan ticari ve birer işletme olarak kurulan holding ve tarikat üniversiteleridir. Her ikisi de bir noktada buluşmaktadır. Halk çocuklarına bu şekilde kapatılan

üniversiteler sadece burjuva sınıfına ve gerici bir takım sermaye sahibi kişilerin çocuklarına sonuna kadar açılmaktadır. Eğitim: holdinglerin, sanayinin yetiştirmiş eleman ihtiyacını karşılamak için yapılmaktadır. Türkiye'de askari ücret 80 milyon küsurlu bir rakama ulaşmaktadır. Sabancı Üniversitesi'ne girmek için ödenmesi gereken para 7,700 dolar; Türk Lirası ile 4 milyar 40 milyon demektir. Asgari ücrete çalışan işçinin yıllık geliri ise 960 milyon liradır. Yani çalışan işçi çocuğunu okutmak için yıllık gelirinin 4-5 katı daha para vermesi gerekiyor. Bu işçinin çocuğunu bu okulda okutması yaptığımız hesaplama mümkün değil. Çok açık görülüyor: **eğitim hakkımız bu şekilde gasbediliyor.** Devrimci, demokrat, yurtsever gençlik olarak bu uygulamaları şiddetle reddediyoruz. Büyük bir örgütlenme ve mücadele ile bunları boşa çıkarabiliriz.

Her kişi ilk önce eğitimini kendi ana dili ile görmeye hakkına sahiptir. Türkiye'de ise mozaik yapısına rağmen sadece resmi dil olan Türkçe ile yapılmaktadır. Devlet yapısı gerçeği olan totaliter, şövenist, ırkçı yönünü sözde eğitimle, özellikle Türk toplumu dışındaki diğer halklara göstermektedir. Resmi ideoloji, Türk toplulukları dışında olan Kürtleri, Arapları, Lazları, Gürcüleri yok saymıştır. Özellikle Kürtler yasaklı bir toplum haline getirilerek Kürtçe yasaklanmıştır. 1923'lerden başlayan asimilasyoncu inkar ve şiddet politikasını özellikle okullarda eğitim maskesiyle sürdürmüştür. Bilimden uzak olan üniversitelerde Kürt Halkı'nın varlığını inkar genelgeleri hazırlar ve bunu kanıtlayan sözde araştırmalar yaparlar. Tabi ki bu talimatlar resmi ideoloji tarafından hazırlanır ve uygulayıcıları olan YÖK içerisinde öyle bir sistem kurulmuş ki hemen hiçbir üniversite yönetimi bilimsel düşüncüyü, özerkliği savunmak için bu kuruma karşı çıkamaz. Çünkü hepsi de yerlerini ona borçludurlar. Burjuva maske takmış sözde akademisyenlerin büyük çoğunluğunun bilimle ilgileri yoktur. Sahte ve çalınmış tezlerle akademik ünvan sahibi olmuşlardır. Hiç biri de eğitimin bilimsel metodlarla işlenmesi gerektiğini, canlı, diliyle, kültürüyle, coğrafyasıyla yaşayan elle tutulacak, gözle görece kadar somut olan Kürtlerin inkar edilemeyeceğini, eğitimin herkesin hakkı olduğunu, herkesin kendi anadiliyle eğitim hakkının olduğunu ve en önemlisi resmi ideolojiye göre eğitimin olamayacağını, eğitimin bilimsel ve demokratik bir şekilde olması gerektiğini savunmamışlardır. Bu yüzden biraz ağır olsa da (teoride değildir) bu kişiler veya kurumlar "sahte ve çalınmış tezlerle akademik ünvan sahibi olmuşlardır" diyorum.

Biz gençlik olarak istediğimiz eğitimin bu olmadığını yaşamımızın bütün alanlarında göstereceğiz.

Üniversitelerin halk çocuklarına tekrar açılması için üniversitelerin resmi ideolojinin direktiflerinin değil bilimin geçerli olmasını bilimsel dürüstlüğü ve araştırmacılığın hakim kılınması için, inkar üzerine bir eğitim istemiyorsak, en önemlisi söz sahibi olmak, üniversiteleri resmi ideoloji adına ülkeyi yöneten iktidarlardan, işbirlikçi tekellerden kurtarmak için mücadele etmek zorundayız.

Özellikle devrimci, demokrat ve yurtsever gençlik bunu iyi bir örgütlenme ve bilinçli bir mücadele ile dağılmış olan gençlik kesimlerini toplayarak başaracaktır.

WTO'nın paylaşım planlarına DUR!

Aralık ayı başında, ABD'nin Seattle kentinde yapılan Dünya Ticaret Örgütü (WTO) 3. Bakanlar Konferansı emperyalist tekellerin hiç beklemediği bir halk tepkisiyle karşılaştı. Emperyalist tekellerin serbest ticaret adı altında yoksul ülkeleri serbestçe yağmalama plânlarının görüşüldüğü Konferans süresince gerek Seattle kentinde, gerekse dünyanın birçok ülkesinde emekçi kitleler Konferansı protesto ettiler.

Konferans'ın ilk günü, 30 Kasım tarihinde sabah saat 6.00'dan itibaren, Konferans'ın yapılacağı Convention Center'a çıkan bütün sokak ve caddelere biriken gösterici işçi, çiftçi, öğrenci ve emekçi gruplar delegelerin Center'a yaklaşmasını engellediler ve delegeleri otellerine geri dönmeye zorladılar. Saat 12.30'dan itibaren ise Seattle merkezinde, Memorial Stadium'ın içinde biriken onbinlerce insan toplantı binasına doğru yürüdü. Çelik işçileri, taşıma işçileri, otomobil işçileri, ağaç işçileri sendikalarının, öğretmen sendikalarının, Kanada, Fransa v.s. gibi dünyanın çeşitli ülkelerinden gelen sendika temsilcilerinin katıldığı ve Konferans merkezinde 50 bini aşkın kişinin katılımına dönüşen görkemli bir gösteri gerçekleştirildi. Barışçıl bir ortamda yürütülen gösteri, polislerin gaz bombaları ve spreleriyle, coplarla ve plâstik mermilerle giriştiği saldırı sonucunda göstericilerle polis arasında çatışmaya dönüştü, yüzlerce gösterici tutuklandı, yaralandı, bölgedeki dükkanların camları kırıldı. Kent sağlık ekiplerinin hiçbir yardımında bulunmadığı yaralılara Sınır Tanımayan Doktorlar müdahale etti. Konferans süresince sürdürülen protesto gösterilerini engellemek için gece saatlerinde kentte sokağa çıkma yasağı uygulandı.

Gizli Sonuç Raporu

Konferans sonucunda alınan kararlar dünya ticaretinin daha fazla liberalize edilmesi ve uluslararası tahkimin güçlendirilerek işlerlik kazanması doğrultusunda oldu. Sonuç raporunda şu görüşlere yer verildi:

-Tarıma verilen üretim ve ihracat destekleri azaltılacak, tarım ticaretinde iç destekleme ve koruma azaltılacak, piyasalar tam ve kapsamlı tarım ticaretine açılacak,

-Hizmetler sektörü serbest ticarete açılacak

-Sanayi ürünlerinin ticaretini kısıtlayan tarife dışı engeller azaltılacak

-Yabancı yatırımcılar ve yatırımların korunması için WTO ve MAİ kurallarının uygulanacak

-Hükümetlerin mal ve hizmet satın alımları WTO içerisinde çok taraflı kurallara bağlanacak

-WTO ve İLO temsilcilerinden oluşacak bir ticaret, küreselleşme ve emek çalışma gurubunun oluşmasına destek verilecek

Sonuç olarak WTO Konferansı'ı emperyalist tekellerin beklediği gibi gitmedi. Bunda, gerek Seattle'da, gerekse diğer ülkelere Konferans'a karşı gösterilen direniş ve protestoların büyük etkisi oldu. Emperyalist tekellerin dünyayı özgürce sömürme ve paylaşım plânlarında ülkelerde Konferans'a karşı gösterilen direniş ve protestoların büyük etkisi oldu. Emperyalist tekellerin dünyayı özgürce sömürme ve paylaşım plânları artık iyice deşifre olmuştur. Bugüne kadar, birçok uluslararası konuda kılını bile kıpırdatmayan Amerikan işçi sınıfının WTO Konferansı'nda ayaklanması ve tekellerin plânlarını bozması uluslararası emek-sermaye çelişkisinin yeni olaylara gebe olduğunu göstermektedir.

İşte emperyalizmin "demokrasi" aşkı!!!

BİR ÜLKENİN KISA HİKAYESİ

Her şey ne de güzel başlamıştı, Kıbrıs'ın doğu yakasında. Artık özgürdük, her şey bizimdi. Ekonomi, sanayi, turizm ve de istihdam olanaklarını düşman bırakıp gitmişti! Yaşasın, her şey bizimdi, çok zengindik, kendi içimizde hemen adil bir paylaşım yapıp herşeyi paylaştık. Herkes mutlu ve mesuttu. Ekonomi öyle gelişmişti ki; Avrupa Birliği'ne bile girmeye aday oluyorduk. Sonra ansızın bir şeyler oldu ve ülkede göç başladı, bu insanlar adayı terk ediyordu ve uzun bir sefere çıkıyorlardı, belkide hiç gelmemek üzere. Ülkeyi yönetenler onları kaçırmamak için ellerinden geleni yaptılar. Ama nafile... Sonra kuzeyde yaşayan komşularımız bizi zor durumda bırakmamak için bize taşınmaya karar verdiler. Sadece küçük bir bölümü. Böylece her şey daha iyi olacaktı ama işe bakın ki kimin ne için nasıl ve ne amaçla geldiği belli değildi. Olayın üstünden yıllar geçti, tabi... arada küçük olaylar da oldu ama en büyük rejim bizim rejim. Şimdi de sıra geldi "düşmanla" barışmaya. Neden barışalım ki! biz kendi kendimizi çok iyi yönetiyoruz, ilk önce dünya bizi tanınsın diye sonra. Sonuçta, dünyaya gerekli bir ülkeyiz. Her yere yakınız ve çok güzel üst olacak yerlerimiz var. Daha önemlisi dünyanın örnek alması gereken bir ülkeyiz gerek demokrasisi gerek düşünce özgürlüğü gerekse insan hakları açısından gelişmiş bir ülke olduğumuz açık. Örneğin Cumhurbaşkanımıza bile laf dokundurmuyoruz. Başımızda "eksik olmasınlar" çok kaliteli bir yönetim var. Herkes de bunu biliyor ve her seçimde onları seçiyor. Fakat halkın büyük bir bölümü göç etmeyi düşünüyor. Yani kalkıp siz bu yönetimi bu sistemi seçiyorsunuz ve göç etmek istiyorsunuz, ilginç. Aslında bu insanlar ne istiyor soran var mı acaba. Belkide istekleri seçim kazanmak için kullanılıyor...Halka sorduğumuzda bize tek dediği askerlik, askari ücret, işsizlik ve gelecek korkusu. Peki devlet bunlarla ilgili ne önlemler alıyor ya da yapıyor? Merak ediyorum, Ekonomi Bakanı'na "k.k.t.c'nin ekonomisini düzeltmek için ne önlemler aldınız?" diye sorsak ne cevap verirdi. Ya da Başbakanımıza "eğitimde reform"u sorsak bize ne anlatırdı, eğitimi tartıştığımız bu günlerde. Bu insanları halk seçiyor, peki kim denetliyor? Halk acaba neden konuşmuyor ya da birşeyler yapıp eleştirmiyor. Öcüler mi var yoksa? 21 yüzyıla girerken acaba bizi ne gibi öcüler bekliyor olacak. Kim bilir belki de konuşur ve tartışır bir toplum oluruz. Her şey ne de güzel başlamıştı. Umarım artık yeni yüzyılda hikayelerle değil de gerçeklerle yaşarız ve gerçeklerle tartışırız yanlışları ve doğruları.